

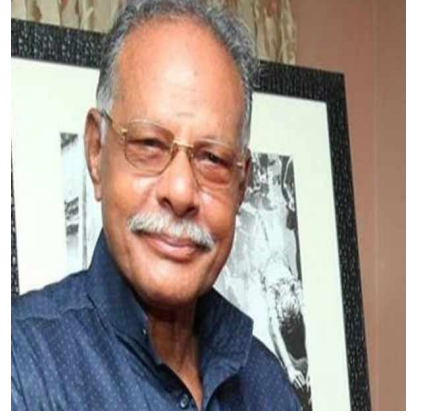

108

செந்தமிழ்நூல்கள்

பகுப்பும் தொகுப்பும்
முனைவர் சு இராமலிங்கம்

பிரபஞ்சன்

ISBN : 978-81-687682-7-7

NSR 100 Educational Trust

[An ISO 9001 - 2015 Certified]

AD-13, 5th Street, Anna Nagar West, Chennai - 600 040

www.nasubbureddiar100.in

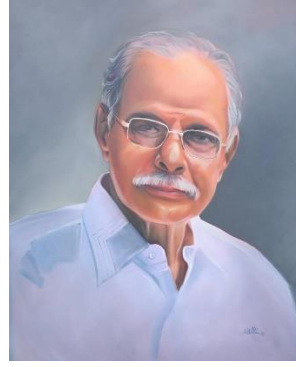
அண்ணா நூற்றாண்டு நூலகம் ANNA CENTENARY LIBRARY

DIRECTORATE OF PUBLIC LIBRARIES SCHOOL EDUCATION DEPARTMENT

<https://www.annacentenarylibrary.org/pages/view/169-%E0%AE%AA%E0%AE%BF%E0%AE%B0%E0%AE%AA%E0%AE%9E%E0%AF%8D%E0%AE%9A%E0%AE%A9%E0%AF%8D---1945->

செந்தமிழ்சிற்பிகள் பிரபஞ்சன் (1945 - 2018)

அறிமுகம்

பிரபஞ்சன் ஒரு தமிழ் எழுத்தாளர் மற்றும் விமர்சகர். இவர் 1995 ஆம் ஆண்டு, தமிழுக்கான சாகித்திய அகாதமி விருது பெற்றவர்.

வாழ்க்கைக் குறிப்பு

பிரபஞ்சன் பிறந்த ஊர் புதுச்சேரி. இவரது இயற்பெயர் சாரங்கபாணி வைத்தியலிங்கம். புதுச்சேரியில் பள்ளிப் படிப்பை முடித்துவிட்டு கரந்தை கல்லூரியில் புலவர் பட்டம் பெற்றார். தஞ்சாவூரில் ஆசிரியராகத் தனது வாழ்க்கையைத் தொடங்கினார். குமுதம், ஆனந்த விகடன் மற்றும் குங்குமம் ஆகிய வார இதழ்களில் பணிபுரிந்தார். 1961ல், இவரது முதல் சிறுகதை என்ன உலகமடா பரணி என்ற இதழில் வெளியானது. இவர் சுயமரியாதை இயக்கத்தில் ஈடுபாடு கொண்டிருந்தார். இதுவரை 46 புத்தகங்களுக்கும் கூடுதலாக எழுதியுள்ளார்.

1995ல் இவரது வரலாற்றுப் புதினம் வானம் வசப்படும் தமிழுக்கான சாகித்திய அகாதமி விருது பெற்றது. இப்புதினம் ஆனந்தரங்கம் பிள்ளையின் காலத்தைக் களமாகக் கொண்டுள்ளது. இவரது படைப்புகள் இந்தி, தெலுங்கு, கன்னடம், ஜெர்மன், பிரெஞ்சு, ஆங்கிலம் மற்றும் சுவீடிய மொழிகளில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளன. இவரது நாடகமான முட்டை தில்லி பல்கலைக்கழகப் பாடத்திட்டத்திலுள்ளது. இவரது சிறுகதைத் தொகுப்பான நேற்று மனிதர்கள் பல கல்லூரிகளில் பாடப்புத்தகமாக உள்ளது.

விருதுகள்

சாகித்திய அகாதமி விருது - வானம் வசப்படும் (1995)

பாரதிய பாஷா பரிஷத் விருது

கோயம்புத்தூர் கஸ்தூரி ரங்கம்மாள் விருது - மகாநதி

இலக்கியச் சிந்தனை விருது - மானுடம் வெல்லும்

சி. பா. ஆதித்தனார் விருது - சந்தியா

தமிழக அரசின் பரிசு - நேற்று மனிதர்கள்

தமிழக சிறந்த சிறுகதைத் தொகுப்பிற்கான பரிசு - ஒரு ஊரில் ரெண்டு மனிதர்கள்

எழுதிய நூல்கள்

புதினங்கள்

வானம் வசப்படும்

மகாநதி

மானுடம் வெல்லும்

சந்தியா

காகித மனிதர்கள்

கண்ணீரால் காப்போம்

பெண்மை வெல்க

பதவி

ஈரோடு தமிழர் உயிரோடு

அப்பாவின் வேஷடி

கவிதை இதழை கோவை நகரத்தில் இருந்து வெளியிட்டனர். அக்குழுவில் சாரங்கபாணி வைத்தியலிங்கம் எனும் பிரபஞ்சனும் ஒருவர். தன் 16-வது வயதில், 1961ல் 'என்ன உலகமடா' எனும் சிறுகதை மூலம் எழுத்துலகுக்கு அறிமுகமானார். கரந்தை தமிழ்க் கல்லூரியில் முறைப்படி தமிழ் கற்றவர். அக்காலத்திய நாவல்களில் ராஜாக்கள் நாயகர்களாக இருந்த காலகட்டத்தில், பிரெஞ்சுப் பகுதியை மையப்படுத்திய இவரின் 'மானுடம் வெல்லும்', 'வானம் வசப்படும்' புதினங்கள் முக்கியமானதாகும். 1995-ல், வானம் வசப்படும் நூலுக்கு சாகித்ய அகாடமி விருது பெற்றது குறிப்பிடத்தக்கது. புதுச்சேரியின் சுதந்திர வரலாற்றை 'கண்ணீரால் காப்போம்' எனும் நூலில் உணர்வுபூர்வமாய் விளக்கியிருப்பார்.

1980-ம் ஆண்டு முதல் 1982 -ம் ஆண்டு வரை குங்குமம் வார இதழிலும், 1985 முதல் 1987 வரை குமுதம் வார இதழிலும், 1989 முதல் 1990 வரை ஆனந்த விகடன் வார இதழிலும் பணியாற்றினார். பின்னர், முழுநேர எழுத்தாளரானார்.

#மேன்சன்

தன் எழுத்துக்கள் தனித்துவமானது போலவே தன்னையும் தனிமைப்படுத்திக் கொண்டவர் பிரபஞ்சன். யதார்த்தமும் எள்ளலும் இருக்கும் இவரின் கட்டுரைகளில்.. சென்னை நகர மேன்சன் வாழ்க்கையைப் பற்றி இவ்வாறு விவரிப்பார்..

அறை என்பது படுக்க மட்டும்தான் என்பது, மேன்ஷன்கள் தமக்குள் இயற்றிக்கொண்ட இலக்கணம்"

ஒரு கட்டில் போட்டு அறை எழுப்பிவிடுவார்கள் போல. மேன்ஷன்களில் இருவகையினர் உண்டு. லபோதிபோ அர்த்தமற்ற

கூச்சலிடுபவர், இரண்டாவது பழைய ஃபேனிலிருந்து காற்றை சுவாசித்துப் படுத்திருப்பது.

அவர்களின் பறவை எந்த வானில் ஓடும், கண்ணுக்குத் தெரியாத துயர தேவதையோடு ஒன்று சேர்ந்து படுக்கைக்குச் செல்கிறான் என மிகுந்த உணர்வுபூர்வமாய் எழுதியிருப்பார்.

#மேற்கோள் கதை

பிரபஞ்சனின் மேற்கோள் கதைகள் அருமையாய் இருக்கும். ஒரு முறை கோவையில் த.மு.எ.க.ச நடத்திய மூன்று நாள் இலக்கிய வகுப்பில் சிறுகதை எழுதுவது குறித்து கூறினார். அப்போது அழகு குறித்த ரஷ்ய கதை ஒன்றை கூறினார்.

`` போர்க்களத்தில் பீரங்கியால் காயம்பட்டு முகம் சிதைந்து அடையாளம் மாறி ஊருக்கு வருகிறான் மகன். பெற்றோர்க்கு அடையாளம் தெரியவில்லை. மகனின் நண்பன் எனக்கூறி வீட்டில் தங்குகிறான். பின்பு ராணுவத்துக்கு அதேமுகத்துடன் கிளம்பிச் செல்கிறான்.

சில நாள்களில் தாயிடமிருந்து கடிதம் வருகிறது. உன் நண்பனை பார்த்தால் சந்தேகமாய் இருந்தது. உன்னைப்போல இருந்தான் என உன் காதலி கூறுகிறாள். உண்மையை எழுது என்கிறார்.

உண்மையை எழுதியவுடன் பெற்றோர் முகாமுக்கே வருகின்றனர். கோரமுகத்தைக் கூறுகிறான். அதற்குப் பெற்றோர் இப்போதுதான் உன்னைக் கண்டு பெருமையடைகிறேன். சிநேகிதியும் அவன் நாட்டுக்காக போராடிய வீரன் அல்லவா? எனக்கூறி காதலை ஏற்றுக்கொள்கிறாள்.

கதையின் தலைப்பு `தேசத்தின் முகம்' என முடித்தார். இதை அவர் சொல்லிய விதம் அனைவருக்கும் நாடு குறித்த பெருமையை வரவழைத்தது. ஒரு கதை சொல்லியின் வெற்றி இதுதான்.

#செருப்பின் கதை

தன் அனுபவத்தை இத்தனை சுவாரஸ்யமாக சொல்லமுடியுமா என தெரியாது. ஆனால் இவருக்கு நடந்த அனுபவத்தை ரசித்துக் கூறுவார். ஒரு நாள் இவரின் புது செருப்பு தொலைந்துவிடுகிறது. அந்த அனுபவத்தை மிக சுவாரஸ்யமாக பதிவு செய்கிறார்.

செருப்பின் வாழ்க்கை பதற்றம் நிறைந்தது. எந்தப் பாதத்தை வந்தடையப் போகிறோம் எனும் பதற்றம் இருக்கும். கடத்தி விடுவார்கள், தேயும்போது உடல் இளைக்கும், தூக்கி எறியும்போது புறக்கணிக்கப்படும் என பல துரதிருஷ்டம் செருப்புக்கு உண்டு.

இழி காரியங்களில் முதல்படி ``செருப்பால் அடிப்பேன்" என்பது... அடித்தலை காட்டிலும் அடிப்பதாகக் கூறுவது குற்றம்.

வெறுங்காலோடு நடக்க பழகிக்கொள்ள வேண்டியதுதான், அதை நிச்சயம் இன்னொரு ஆள் திருட முடியாது என நகைச்சுவையாய் சொல்லுவார்.

#பிரபஞ்சனின் ரசித்த வரிகள்

*வார்த்தைகள் மூலமாகத்தான் நம்மை விளங்கிக்கொள்ள விதிக்கப்பட்டிருக்கிறோம் அல்லது சபிக்கப்பட்டிருக்கிறோம்.

*மாற்றுச் சிந்தனைகளுக்கு இடமே தரக் கூடாது என்பதில் மிகவும் தெளிவாக இருக்கின்றன பள்ளிகள்.

* எங்கள் வீட்டுக் கட்டில் குட்டி போட்டது "தொட்டில்"

*விடியலின் கொண்டாட்டத்தையும் சந்தோஷத்தையும்
மனிதர்களைவிட பறவைகளே அதிகம் அறிந்திருக்கின்றன

*இரண்டு விஷயங்கள் பற்றிப் பேச எல்லோரிடமும் ஏதேனும்
இருக்கின்றது. ஒன்று பேய் மற்றது பாம்பு.

*மேடைமேல் நின்று கீழே உள்ள உங்களிடம் கக்குகிற
விஷயங்களை ஒரு பிஸ்கட்டைப் போலக் கவ்விக்கொண்டு வாலை
ஆட்ட வேண்டும்.

*நல்ல விஷயங்களை யார் கற்றுக் கொடுத்துவிட முடியும்?

அது நமக்குள்ளேயே இருக்கிறது. கண்டுபிடிக்க வேணும்.

*பல் துலக்குவது என்பது ஓர் அனிச்சை செயல், காலையில்
எழுந்ததும் உணர்வின்றி செய்யக்கூடிய ஒரு காரியம்

*விடுமுறை காலங்களில் மட்டும் குழந்தைகள் ஆரோக்யமாக
வளர்கிறார்கள்

*பிழையான வாழ்க்கை முறைக்குத்தான் பிழைப்பு என்று பெயர்!

*இரண்டு பேர் சேர்ந்து வாழ்வதற்கு எது எது தேவையில்லையோ
அது அது எல்லாந்தான் இங்கே கல்யாணத்தை தீர்மானிக்கிறது

*"காற்று அடிக்கக் கூடாது. தொட வேண்டும். அதுதான் சுகம்".

இதுபோல் எண்ணற்ற கவித்துவ வரிகளை இவரின் படைப்புகளில்
காணலாம்.

சமகாலத்தில் வாழ்ந்த மகத்தான எழுத்தாளர்களில் ஒருவர்.

முறைப்படி தமிழும், இசையும் கற்றவர். கட்டுரையில் துணிச்சலுடன், உண்மையுடனும் எழுதுவார். மற்ற எழுத்தாளர்களின் கதைகளையும் வெகுவாய் பாராட்டி கதை மழை எனும் நூல் எழுதியுள்ளார். பிரபஞ்சனின் மகாபாரதம் புதிய வாசகர்களை உருவாக்கியது. எந்த சமரசமும் இறுதி வரை செய்யாதவர்.

"மயிலிறகு குட்டிப்போடாது என்று தெரிகையில் ஒரு குழந்தை தன்னுடைய குழந்தைமையை இழக்கிறது..." அது குழந்தைக்கு நிச்சயம் இழப்பு தான். அது போலத்தான் எழுத்துலகில் இவரின் இழப்பும். எழுத்து உள்ளவரை அவர் இருப்பார். அவரின் பிறந்தநாளில் அவரை நினைவுகூருவோம்.

- மணிகண்டபிரபு

இலக்கிய வாழ்க்கை

தொடக்கம்

கோடைக் கால விடுமுறைகளின்போது விழுப்புரத்தில் வசித்த தாத்தா வீட்டுக்குச் செல்கையில் அங்கிருந்த அலமாரியில் நிறைந்திருந்த தமிழ் இலக்கிய நூல்களை வாசித்துத் தன் ரசனையை வளர்த்துக்கொண்டார். பதினான்காம் வயதிலேயே ரோமன் ரோலந்து நூலகத்தில் அவர் அப்பா அவரை உறுப்பினராகச் சேர்த்துவிட்டார். பதினாறாவது வயதில் சென்னையில் இருந்து சேத்தூர் கூத்தன் என்பவர் நடத்திய பரணி என்னும் இதழில் அவரது முதல் சிறுகதை 'என்ன உலகமடா' 1961-ல் வெளியானது. அதே ஆண்டில் பன்மொழிப்புலவர் ப.சுந்தரவேலனார் நடத்திய கலைச்செல்வி இதழில் முதல் கட்டுரை வெளியானது.

கவிதைகள்

புதுச்சேரியில் பிறந்தவராக இருந்தாலும் தஞ்சையில் பயின்றபோது தஞ்சைவாழ்க்கைமேல் பிரபஞ்சனுக்கு ஈடுபாடு உருவானது. இசையார்வமும் தஞ்சாவூருக்குரிய உணவுப்பழக்கமும் அவருடைய நுண்ரசனைகளில் இறுதிவரை நீடித்தது. கரந்தை தமிழ்ச்சங்கத்தில் பயில்கையில் கீழ்வெண்மணி படுகொலை அவரை இடதுசாரி ஆதரவாளராக ஆக்கியது. மார்க்ஸிய கம்யூனிஸ்டுக் கட்சியின் நிகழ்ச்சிகளில் பங்கெடுத்தார். பின்னர் அன்று உருவான கட்சிசாராத இடதுசாரி அரசியலில் ஆர்வம் கொண்டார். வானம்பாடி கவிதை இயக்கம் மேல் ஈடுபாடுகொண்டார், வானம்பாடி இதழில் பிரபஞ்சகவி என்னும் பெயரில் எழுதினார். வானம்பாடி கவிதை இயக்கத்தின் வெளியீடான வெளிச்சங்கள் தொகுப்பில் அவருடைய கவிதை உள்ளது. பிரபஞ்சகவி என்ற பெயரை பிரபஞ்சன் என சுருக்கிக்கொண்டார்

சிறுகதைகள்

பிரபஞ்சன் பொதுவாசிப்புக்குரிய பெரிய இதழ்களில் பணிக்குச் சென்றபின் பெரும்பாலும் அவற்றிலேயே எழுதினார். 1980 முதல் 1990 வரையிலான காலகட்டத்தில் நான்கு சிறுகதை தொகுதிகளை வெளியிட்டார். பிரபஞ்சனின் சிறுகதைகள் அவற்றின் முற்போக்கு கருத்துக்களுக்காகப் புகழ்பெற்றவை

நாவல்கள்

பிரபஞ்சன் பெரும்பாலான நாவல்களை தொடர்கதைகளாகவே எழுதினார். அவருடைய புகழ்பெற்ற முதல் நாவல் மகாநதி. தினமணிக் கதிர் இதழில் 1990-ல் தொடராக வந்த வரலாற்று நாவல் 'வானம் வசப்படும்' 1995-ல் சாகித்ய அகாதமி விருது பெற்றது. ஆனந்தரங்கம் பிள்ளையின் காலத்தைக் களமாகக் கொண்ட நாவல் அது. 'வானம் வசப்படும்' அதன் தொடர்ச்சியாக அமைந்த நாவல்.

பிரபஞ்சன் இறுதிக்காலத்தில் மகாபாரதத்தை மறுஆக்கமும் விமர்சனமும் செய்து மகாபாரத மாந்தர்கள் என்னும் நூலை எழுதினார். இராமாயணத்தையும் மறு ஆக்கம் செய்தார்.

நாடகங்கள்

பிரபஞ்சன் நவீன நாடகத்தில் ஆர்வம் கொண்டிருந்தார். அவர் எழுதிய முட்டை எனும் நாடகம் புகழ்பெற்றது.

விருதுகளும் பரிசுகளும்

- ❖ 1982 தமிழக அரசு விருது (ஒரு ஊரில் இரண்டு மனிதர்கள்)
- ❖ 1983 இலக்கியசிந்தனை விருது (சிறுகதை பிரம்மம்)
- ❖ 1986 தமிழக அரசு விருது (நேற்று மனிதர்கள்)
- ❖ 1987 புதுவை அரசு விருது (ஆண்களும் பெண்களும்)
- ❖ 1991 இலக்கிய சிந்தனை விருது (மானுடம் வெல்லும்)
- ❖ 1995 சாகித்திய அகாதமி விருது (வானம் வசப்படும்)
- ❖ 1996 பாரதிய பாஷா பரிஷத் விருது (வானம் வசப்படும்)
- ❖ 1998 தினத்தந்தி ஆதித்தனார் விருது (சந்தியா)
- ❖ 1998 புதுச்சேரி அரசின் கலைமாமணி விருது
- ❖ 2007 தென்னிந்திய பதிப்பாளர் சங்க விருது
- ❖ 2009 கோயம்புத்தூர் கஸ்தூரி ரங்கம்மாள் விருது - மகாநதி
- ❖ 2013 சாரல் விருது
- ❖ 2014 க.நா.சு விருது
- ❖ 2016 முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்க விருது

இலக்கிய இடம்

பிரபஞ்சன்- தமிழக அரசு விருது

பிரபஞ்சன் தமிழ் முற்போக்கு இலக்கியத்தில் உருவான யதார்த்தவாத அழகியலை பொதுவாசகர்களின்பொருட்டு பிரபல இதழ்களில் சற்று எளிமையாக்கிக் கொண்டுசென்றவர். அவருடைய கதைகளில் மனிதாபிமான நோக்கை வெளிப்படுத்தினார். கட்டுரைகளில் சீற்றமும் வேகமும் இருந்தாலும் கதைகளில் உணர்வுநெகிழ்வுகளே இருந்தன. பிரபஞ்சனின் சிறுகதைகளில் சில தி.ஜானகிராமனின் உலகுக்கு அணுக்கமாக இசை சார்ந்த வாழ்க்கையை சித்தரிப்பவை.

பிரபஞ்சனின் சாதனை என்பது மானுடம் வெல்லும் நாவல்தான். தமிழ் வரலாற்றுநாவல்கள் பெரும்பாலும் மிகையுணர்ச்சிகளும் சாகசத்தன்மையும் கொண்ட கற்பனாவாதப் படைப்புகள். வரலாற்றை பொற்காலமாகப் புனைந்து உரைப்பவை, வரலாற்று நாயகர்களை கொண்டாடுபவை. மானுடம் வெல்லும் நாவல் எளிய மனிதர்களை வரலாற்றில் வைத்துப் பார்த்தது. வரலாற்றை தரவுகளுக்கு அணுக்கமாக நின்று மிகையுணர்ச்சியோ சாகசமோ இல்லாமல் சித்தரித்தது. ஆகவே விமர்சகர்களால் தமிழின் முதல் வரலாற்றுநாவல் என்று மதிப்பிடப்பட்டது.

படைப்புகள்

பிரபஞ்சன் 46 புத்தகங்களுக்கும் கூடுதலாக எழுதியுள்ளார்.

பிரபஞ்சன்- சாகித்ய அக்காதமி

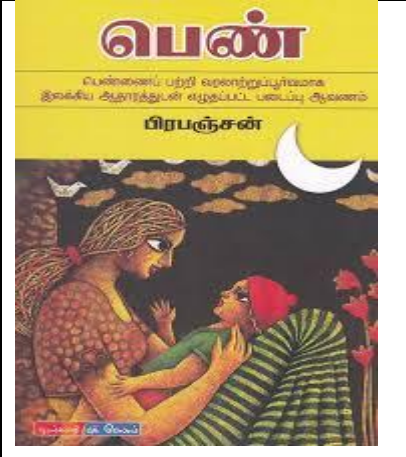
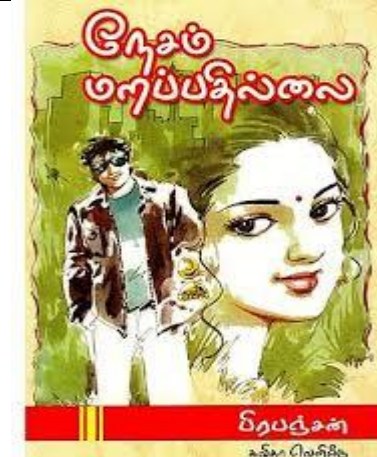
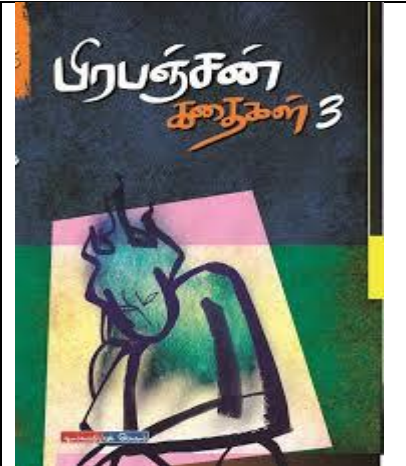
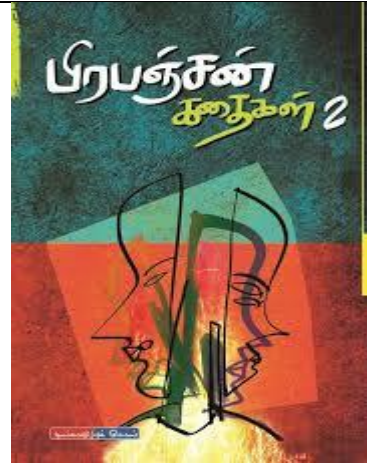
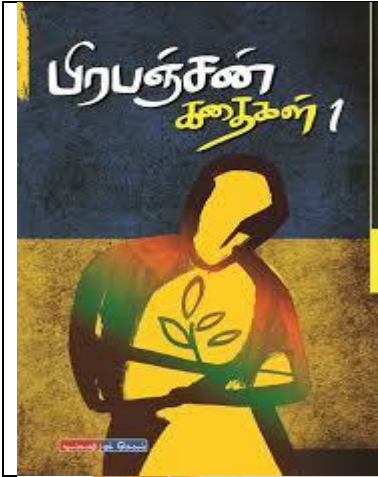
நாவல்கள்

மானுடம் வெல்லும்
வானம் வசப்படும்
மகாநதி
சந்தியா
காகித மனிதர்கள்
பெண்மை வெல்க
காதலெனும் ஏணியிலே
சுகபோகத்தீவுகள்
திரை
தீவுகள்
நீலநதி
பதவி
முதல் மழை துளி
மகாபாரத மாந்தர்கள்
பூக்களை மிதிப்பவர்கள்
பூக்கள் நாளையும் மலரும்
சிறுகதை தொகுப்புகள்
நேற்று மனிதர்கள்
விட்டு விடுதலையாகி
இருட்டு வாசல்
ஒரு ஊரில் இரண்டு மனிதர்கள்
அப்பாவின் வேஷ்டி
சித்தன் போக்கு

பிரபஞ்சன் - சிறுகதைகள்

தபால்காரர் பெண்டாட்டி
அந்தக்கதவு மூடப்படுவதில்லை
நாளாக்கும் வரும் கிளிகள்
குயிலம்மை
மரி என்கிற ஆட்டுக்குட்டி
யாசுமின் அக்கா
ருசி

ஒரு மனுஷி
கழுதைக்கு அஞ்சுகால்கள்
ஒரு சினேகத்தின் கதை
குறுநாவல்கள்
ஆண்களும் பெண்களும்
நாடகங்கள்
முட்டை
அகல்யா
கட்டுரைகள்
பிரபஞ்சன் கட்டுரைகள்
பெண்
வாழ்தலும் வாழ்தல்நிமித்தமும்
மயிலிறகு குட்டி போட்டது
அப்பாவின் வேஷ்டி
தாழ்ப் பறக்காத பரத்தையர் கொடி
ஈரோடு தமிழர் உயிரோடு
கண்ணீரால் காப்போம்
எமதுள்ளம் சுடர்விடுக
துறவாடைக்குள் மறைந்த காதல் மனம்
நேர்காணல்கள்
பிரபஞ்சனின் நேர்காணல்கள்
படைப்பே அரசியல்செயல்பாடுதான்

பிரபஞ்சன்

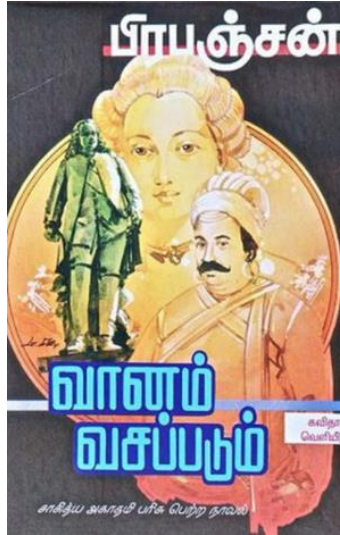
அவரது நூல்கள்

https://www.goodreads.com/author/list/7730612_

வானம் வசப்பதும் என்பது புகழ்பெற்ற எழுத்தாளர் பிரபஞ்சன் எழுதிய ஒரு வரலாற்று நாவலாகும். பிரபஞ்ச ஆதிக்கத்தின் கீழ் இருந்த பாண்டிச்சேரியின் (புதுச்சேரி) 18-ஆம் நூற்றாண்டு வரலாற்றை மையமாகக் கொண்டு, புகழ்பெற்ற ஆனந்தரங்கம் பிள்ளை நாட்குறிப்புகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு இந்த நாவல் படைக்கப்பட்டுள்ளது. நாவலின் சிறப்பம்சங்கள்: வரலாற்றுப்

பின்னணி: 1700-களின் நடுப்பகுதியில் புதுச்சேரியில் வாழ்ந்த மக்கள், பிரெஞ்சு ஆட்சியாளர்கள், அன்றைய சமூகக் கட்டமைப்புகள், வணிகம், மற்றும் சாதிய முறைகள் ஆகியவை மிக நேர்த்தியாக விவரிக்கப்பட்டுள்ளன. கதாபாத்திரங்கள்: அன்றைய பிரெஞ்சு ஆளுநர்கள் டூப்ளக்ஸ், மேடம் டூப்ளக்ஸ், மற்றும் தமிழர்களின் சமூக வாழ்க்கையை பிரதிபலிக்கும் பல கதாபாத்திரங்கள் இதில் உயிர்ப்புடன் உலவுகின்றனர். அங்கீகாரம்: தமிழ் இலக்கியத்திற்கான மிக உயரிய விருதான சாகித்திய அகாதமி விருதை இந்த நாவல் பெற்றுள்ளது. நாவலை எங்கே வாசிக்கலாம்? நீங்கள் இந்த நாவலை வாங்க அல்லது படிக்க விரும்பினால், பின்வரும் இணையதளங்களைப் பயன்படுத்தலாம்:

வானம் வசப்படும்

வானம் வசப்படும் (1992) பிரபஞ்சன் எழுதிய நாவல். பாண்டிச்சேரியை களமாகக் கொண்டு, ஆனந்தரங்கம் பிள்ளை நாட்குறிப்புகளை சார்ந்து எழுதப்பட்டது. மானுடம் வெல்லும் நாவலின் இரண்டாம் பகுதி இது.

எழுத்து வெளியீடு

மானுடம் வெல்லும் பிரபஞ்சன் எழுதி தினமணி கதிர் வார இதழில் 1990 முதல் வெளிவந்த நாவல். வானம் வசப்படும் அதன் தொடர்ச்சியாக 1993 முதல் வெளியாகியது. அறுபது அத்தியாயங்கள் கொண்டதாக திட்டமிடப்பட்டு முன்னரே முடிக்கப்பட்டது. கவிதா பதிப்பகம் இதை நூலாக வெளியிட்டது. 1995-ல் இந்நாவலுக்குச் சாகித்ய அக்காதமி விருது கிடைத்தது. இந்நாவல் மானுடம் வெல்லும் முன்வைக்கும் பாண்டிச்சேரி அரசியலை ஆனந்தரங்கம் பிள்ளையை மையமாக்கி மேலும் விரிவாகச் சித்தரிக்கிறது. இது ஆனந்தரங்கம் பிள்ளையின் தினப்படிச்சேதிக்குறிப்புகளைச் சார்ந்து எழுதப்பட்டது.

கதைச்சுருக்கம்

புதுச்சேரிக்குப் புதியதாய் வந்திருக்கும் குவர்னர் தூய்ப்ளெக்சை ஆனந்தரங்கர் உள்ளிட்ட அதிகாரிகள் வரவேற்பதில் ஆரம்பிக்கிறது நாவல். தூய்ப்ளெக்சை நேர்மையும் திறமையும் கொண்டவர். அவர் மனைவி மதாம் ழான் தூய்ப்ளெக்சை ஊழல் நிறைந்தவள். ராபர்ட் கிளைவ் பிரிட்டிஷ் தரப்பில் தளபதியாக வருகிறார். அரசியல்சூழ்ச்சிகளால் தூய்ப்ளெக்சை தோற்கடிக்கும் கிளைவ் சந்தாசாகிப்பை வென்று கொலைசெய்து முகமது அலியை ஆர்க்காடு நவாப் ஆக்குகிறார்.

இந்நாவல் அரண்மனைச் சூழ்ச்சிகளை பெரிதும் பேசுகிறது. புதுச்சேரி கவர்னருக்கு உதவியாக மொரீஷியஸ் தீவின் கவர்னர் லபூர்தொன்னே வந்து சேர்கிறார். அவர்கள் இருவருக்கும் இடையே ஆணவப்பூசல் நிகழ்கிறது. 1746-ல் நடந்த ஆங்கிலோ-பிரெஞ்ச் போரில் சென்னையை கைப்பற்றியபின் தனிப்பட்ட பேரத்தில் ஆங்கிலேயர்களிடமே திரும்ப விற்று விடுகிறார் லபூர்தொன்னே. லபூர்தொன்னே பின்னாளில் கைது செய்யப்பட்டு பிரான்ஸ் கொண்டு செல்லப்படுகிறார். இந்நாவலில் வேதபுரீஸ்வரர் ஆலயம் இடிக்கப்படுவது, சேசு சபை பாதிரியார்களின் மதமாற்ற

முயற்சி, போர்களில் சாமானியர்கள் அடையும் அலைக்கழிப்புகள் என அக்காலகட்டம் சித்தரிக்கப்படுகிறது.

இந்நாவல் ஆனந்தரங்கம் பிள்ளையின் பார்வையை ஒட்டியே விரிகிறது. இது தூய்ப்ளெக்ஸின் வீழ்ச்சி வரை எழுதப்படுவதாக திட்டமிடப்பட்டிருந்தது. ஆனால் அதற்குள் நின்றுவிட்டது. "குவர்னர் மிகுந்த நம்பிக்கையோடு கடலைப் பார்த்தார், பின்னர் நிலத்தைப் பார்த்தார்.பிரெஞ்சு தேசத்தின் கொடி, கொஞ்சம் கொஞ்சமாக வளர்ந்து, விரிந்து, கர்நாடக மண்ணையே மூடுவதாக அவருக்கு ஒரு பிரமை தோன்றியது. அப் பிரமை தந்த ஆனந்தக்களிமயக்கில் ஆழ்ந்தார் குவர்னர் தூய்ப்ளெக்ஸ்." என முடிகிறது.

மூன்றாம் பகுதியில் பிரபஞ்சன் பாண்டிச்சேரியின் பிற்கால வரலாற்றை ஆனந்தரங்கம் பிள்ளைக்கு பிறகு எழுதப்பட்ட குறிப்புகள் வழியாக எழுதுவதாக இருந்தார்.

இலக்கிய இடம்

வானம் வசப்படும் மானுடம் வெல்லும் நாவலின் வடிவமுழுமை அமையாதது. இது ஒரு பெரிய நாவலின் மூன்றிலொரு பங்கு என்று சொல்லலாம். ஆனால் இந்நாவலும் அன்றைய அரசியல்குழ்ச்சிகளையும், அதிகாரப்பேரங்களையும் மிகைப்படுத்தாமல் யதார்த்தமாகச் சொன்னமையால் முக்கியமான இலக்கிய ஆக்கமாகவே உள்ளது.

அஞ்சலி:பிரபஞ்சன்

<https://www.jeyamohan.in/116380/>

மூத்த தமிழ் எழுத்தாளர் பிரபஞ்சன் இன்று [21-12-2018] மறைந்தார். பாண்டிச்சேரியின் கதையாசிரியர். முறையான தமிழ்க்கல்வி கொண்ட பிரபஞ்சன் எழுத்தாளராகவே வாழவேண்டும் என்ற விழைவால் ஆசிரியர் பணியை மறுத்தவர். எழுதிவாழவேண்டும் என்னும் நிலை அவரை

இதழாளர்தான் ஆக்கியது. இதழாளர் அல்லாமலிருந்தால் அவர் மேலும் எழுதியிருக்கக்கூடும்

யதார்த்தவாத முற்போக்கு பாணியின் முக்கியமான சிறுகதையாசிரியர்களில் ஒருவர் பிரபஞ்சன். ஆனால் இன்று ஆசிரியராக அவரை நிலைநிறுத்தும் முக்கியமான இலக்கியப்பங்களிப்பு பாண்டிச்சேரி வரலாற்றை மறுஆக்கம் செய்து அவர் எழுதிய 'மானுடம் வெல்லும்' 'வானம் வசப்படும்' என்னும் இரு நாவல்கள்தான்.

வரலாற்றுநாவல் என்பதை நாம் வரலாற்றுக்கற்பனை நாவலாகவே உருவகித்திருந்தோம்.[Historical romance] கற்பனையற்ற, [அதாவது கட்டமைப்பையும் தொடர்ச்சியையும் உருவாக்குவதற்காக மட்டுமே கற்பனையைக் கையாண்ட] வரலாற்று ஆக்கம் என மானுடம் வெல்லும் நாவலைச் சொல்லலாம். அவ்வகையில் தமிழில் அதுவே முதல் படைப்பு.

மானுடம் வெல்லும் வரலாற்றின் இயல்பான ஆதிக்கப்பரிணாமத்தை அதிலுள்ள குரூரத்தை ஒட்டுமொத்தமான பொருளின்மையை கற்பனையால் மிகையாக்காமல் அப்படியே சொல்ல முற்பட்ட ஆக்கம். சமகால வரலாற்றுச் சித்திரம் என்பதனால் அது இயன்றது. பண்டைய வரலாற்றை அப்படி எழுதுவதற்கான வரலாற்றுச் சான்றுகள் நமக்கு இல்லை. ஆனந்தரங்கம்பிள்ளையின் தினப்படிச் சேதிக்குறிப்பு அத்தகைய வரலாற்றுச் சித்திரத்தை உருவாக்க பிரபஞ்சனுக்கு உதவியது

இன்னொருவகையிலும் பிரபஞ்சனின் அந்நாவல் முக்கியமானது. எழுதப்பட்டதை திரும்ப எழுதுவது என்பது

ஒரு பின்நவீனத்துவ எழுத்துமுறை. ஆனந்தரங்கம் பிள்ளையின் நாட்குறிப்பின் மறு ஆக்கம் மானுடம் வெல்லும். கதையாடலின் மறுகதையாடல். அதனுடாக வரலாறு எப்படி மீண்டும் மீண்டும் தன்னை புதுப்பித்துக்கொள்கிறது என்னும் பார்வையை வாசகன் அடையமுடியும்

மானுடம் வெல்லும் நாவல் வெளிவந்தபோது 1990ல் அதற்கு முதல் விமர்சனக்கூட்டத்தை தர்மபுரியில் நான் நண்பர்கள் மொரப்பூர் தங்கமணி போன்றவர்களுடன் இணைந்து நடத்தினேன். பிரபஞ்சன் அதில் கலந்துகொண்டார். தன் நாவலுக்கு நடத்தப்பட்ட முதல்கூட்டம் என அப்போது பிரபஞ்சன் கூறினார். நான் தமிழகத்தில் ஒருங்கிணைத்த முதல் இலக்கியக்கூட்டமும் அதுதான்.

வானம் வசப்படும் மானுடம் வெல்லும் நாவலின் தொடர்ச்சி. ஆனால் தினமணி கதிர் வார இதழில் அந்நாவல் திடீரென நிறுத்தப்பட்டமையால் அது முழுமையாக வடிவம் கொள்ளவில்லை. அதை முழுமையாக்கி எழுத உத்தேசித்திருப்பதாக அவர் சொன்னார். ஆனால் அது நிகழவில்லை. 1995ல் வானம் வசப்படும் நாவலுக்காக பிரபஞ்சன் சாகித்ய அக்காதமி விருது பெற்றார்.

பிரபஞ்சனுடன் எப்போதும் நல்லுறவு இருந்தது. சென்னை செல்லும்போது பீட்டர்ஸ் காலனியிலிருந்த அவருடைய இல்லத்திற்கு நண்பர்களுடன் சென்று சந்திப்பதுண்டு. எப்போதுமே நூல்கள் நடுவே ஊதுபத்தி ஏற்றிவைத்து தூய ஆடை அணிந்து அமர்ந்து வாசித்துக்கொண்டிருப்பார் என்பது

என் உளச்சித்திரம். அவர் நோயுற்று சிகிழ்ச்சையில் இருந்த போது அருகிருந்த விடுதியில் சென்று பார்த்தபோது நோயை பற்றி பேசுவதை தவிர்ப்போம் என்று சொன்னார். கடைசியாகப் பார்த்தது வெண்முரசு நாவல்களுக்கான வெளியீட்டுவிழாவில் அவர் பேசியபோது.

தமிழிலக்கியத்தின் முதன்மையான ஆளுமைகளில் ஒருவர் என பிரபஞ்சனைச் சொல்லமுடியும். பிற்காலத்தில் வாழ்வின்பொருட்டு எழுதிய இதழியல் எழுத்துக்களால் இலக்கியம் படைப்பதற்கான உளநிலையை இழந்திருந்தார். மீண்டு வந்து எழுதுவேன் என்பதே எப்போதும் அவர் சொல்லிவந்ததாக இருந்தது

பிரபஞ்சனுக்கு அஞ்சலி

வானம் வசப்படும் காட்டும் அன்றைய உலகம்

February 6, 2019

அன்புள்ள ஐயா

வானம் வசப்படும் வாசித்தேன். முடிவு பெறாத ஒரு வரலாற்றுப் புனைவு , பிரபஞ்சன் நினைவுகளை துயருடன் கிளர்த்தியது. பிரெஞ்சு காலனியத்திற்கு அடிமைப்பட்டிருந்த புதுச்சேரி வாசிகளின் துயரும் அரசியல் சதிகளும் அடிமைகளாக விற்கப்பட்டவர்களின் வாழ்க்கையும் நிலத்தின் வாசனையுடன் வட்டார வழக்கில் வங்கக் கடல் காற்றில் வீசிக்கொண்டிருக்கிறது. ஒவ்வொரு 100 கிலோ

மீட்டர் இந்தியாவிற்குள் பயணம் செய்யும்போதும் மக்கள் வாழ்வு முறை மாறுகிறது என்று ஓரிடத்தில் குறிப்பிட்டிருக்கிறீர்கள்.

சில ஐயங்கள்

1 புதினத்தை முழுதாய்ப் புரிந்து கொள்ள மூலப் படியாகிய ஆனந்தரங்கம்பிள்ளையின் டைரி நூலையும் சேர்த்துப் படிக்க வேண்டுமா?

2 இந்த புதினத்தை , (டைரிக்குறிப்பு நூலை அடிப்படையாகக் கொண்டு) எழுதி நிரப்பும் ஒரு களி விளையாட்டை அறிவிக்கிறீர்களா? அது ஒரு நல்ல எழுத்துப் பயிற்சியாகக் கூடுமா? (காப்புரிமை குறுக்கிடாத பட்சத்தில்) (முதலில் நினைவுக்கு வருபவர் கடலூர் சீனு)

3 இடிக்கப் பட்ட வேதபுரிசுவரர் கோயில் திரும்பக் கட்டப் பட்டதா?

4 பிரென்சு அதிகாரிகள் 1750 களில் பிரிட்டிஷ் போலவே கொடூரமாக இருந்திருக்கிறார்கள். கவர்னரே லஞ்சம் பெறுகிறார் என்பதைப் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. பிரிட்டிஷ் அரசும் இது போன்றதா? (ஊமைச் செந்நாயில் இது குறித்த வரைவு உள்ளது. மேலும் வேறு இடங்களிலும் அதிகாரிகள் ஊழலை ஆதரித்தார்கள் என்று குறிப்பிட்டுள்ளீர்கள்). மேற்கு அரசமைப்பு எப்போது ஜனநாயக, ஊழல் குறைந்த நிர்வாக விழுமியங்களை

கைக்கொண்டது? ஒருவேளை ஜனநாயக பரிணாம வளர்ச்சியில்
நாமும் ஊழலின்மை பருவத்தை அடைவோமா?

5 குவர்னர் முன் இந்திய அதிகாரிகள் நடந்து கொள்ளும் முறை ,
தற்கால நவீன நிர்வாக அமைப்பில் ஒரு வீழ்ப்படிவாக
காணக்கிடைக்கிறது. இந்த அனுமதிக்கப்பட்ட நிர்வாக இயல்
அடிமை முறை ராணுவ, போர்க்காலத் தேவைகளில் இருந்து வந்தது
என்றால், அமைதிச் சூழலில் தனியார் மற்றும் அரசுத் துறை
அலுவலகங்களுக்குள் அன்றாடம் நடிக்கப் பெறும் நவீன முறைமை
ஆடல்களை (administrative protocol, Orderly system)
போன்றவற்றை எப்படிப் புரிந்து கொள்வது?

6 நிர்வாக அமைப்பின் உள்ளீடின்மைகளையும்
போலித்தன்மைகளையும் பகடிசெய்யும் மேற்கத்திய ஆக்கங்களை
அறிமுகப் படுத்த வேண்டுகிறேன். (சார்லி சாப்ளினின் The Modern
World போன்றவை)

அன்புடன்

ஆர் ராகவேந்திரன்

கோவை

அன்புள்ள ராகவேந்திரன்

பிரபஞ்சனின் வானம் வசப்படும் முற்றுப்பெறாமல் முடிக்கப்பட்டது

- தினமணி ஆசிரியராக புதிதாக வந்த மாலன் அதை உடனடியாக
முடிக்கும்படி சொன்னதாக பிரபஞ்சன் சொன்னார். அது

தொடர்கதைகள் காலாவதியாகி வந்த காலம். குமுதத்தில் வந்துகொண்டிருந்த ஒரு துப்பறியும் கதையை அதற்கு ஆசிரியராக வந்த சுஜாதா அப்படியே முடிக்கும்படி ஆசிரியர்குழுவிடம் சொன்னார். ஒரு வாசகர் கடிதம்கூட வரவில்லை. அதை சுஜாதாவே என்னிடம் சொன்னார். ஆகவே அத்தொடர்கதை அதற்குரிய இயல்பான முடிவை அடைந்தது. பிரபஞ்சன் அதை முடித்திருக்கலாம். நீண்ட கால அவகாசம் இருந்தது. ஆனால் அவர் உள்ளம் அதிலிருந்து விலகிவிட்டது. சொல்லப்போனால் அவர் புனைகதைகளில் இருந்தே விலகிவிட்டார்.

அ. பிரபஞ்சனின் நாவலை வாசிக்க ஆனந்தரங்கம்பிள்ளை தினப்படி சேதிக்குறிப்பை வாசிக்கவேண்டியதில்லை. ஆனந்தரங்கம்பிள்ளையின் மொழி பழையமையானது-கொஞ்சம் பழைய பைபிள் போலவே ஒலிக்கும். கனகராய முதலியார் என்பவரும் தினப்படி சேதிக்குறிப்பு எழுதியிருக்கிறார். அவற்றை படித்தால் பிரபஞ்சன் நாவலை மேலும் நுட்பமாக புரிந்துகொள்ளமுடியும், அவ்வளவுதான்.

ஆ. இன்று அந்நாவலை ஒருவர் எழுதி முடிக்கலாம். வானம் வசப்படும் நாவலின் முடிவுப்பகுதி என அவர் சொல்லலாம்-அதில் பதிப்புரிமைச் சிக்கல் இல்லை. ஆனால் அவர் பிரபஞ்சன் எழுதிய பகுதியுடன் சேர்த்து தன் நாவல்பகுதியையும் வெளியிடவேண்டும் என்றால் பதிப்புரிமைச் சிக்கல் உண்டு. வாரிசிடம் முறையான எழுத்துபூர்வ அனுமதி பெறவேண்டும். அதைவிட பிரபஞ்சன்

எழுதியதையே மீண்டும் விரித்து எழுதி முடித்து தன் நாவலாக வெளியிடலாம். வானம் வசப்படும் என்றே தலைப்பும் வைக்கலாம். பதிப்புரிமைப்பிரச்சினை இருக்காது. அது படைப்பிலக்கியச் செயல்பாட்டின் ஒரு பகுதியே. காம்யூவின் அந்நியன் கூட மறுகோணத்தில் எழுதப்பட்டுள்ளது

இ. வேதபுரீஸ்வரர் ஆலயம் இன்றில்லை. அது மீட்டுக்கட்டப்படவில்லை. பொதுவாக ஆங்கிலேயர் தவிர்த்த ஐரோப்பியர் அனைவருமே சென்ற இடங்களின் பண்பாட்டையும், பண்பாட்டுச் சின்னங்களையும் அழித்துள்ளனர். ஆங்கிலேயருக்கு இரண்டு முகம். அவர்களின் அரசநிர்வாகம், வணிகம் வேறு. அவர்களின் பண்பாட்டு நடவடிக்கைகள் ஆன்மிகத்தேடல்கள் வேறு. இரண்டுக்கும் சம்பந்தமே இல்லை. இந்த இரட்டை இயல்பை புரிந்துகொள்ளாமல் ஆங்கிலேயரை வகுத்துக் கொள்ள முடியாது.

ஆங்கிலேய அறிஞர்கள் இந்திய வரலாற்றையும் பண்பாட்டையும் மீட்டெடுத்தவர்கள். இந்தியக் கலைச்செல்வங்களை பேணியவர்கள். அறிவியக்கத்தில் நம் முன்னோடிகள் பெரும்பாலானவர்கள் அந்த கலாச்சாரவாதிகளான ஆங்கிலேயர்களே. பிரெஞ்சுக்காரர்கள் அவ்வகையில் ஆங்கிலேயர்களுடன் ஒப்பிடத்தகுதியற்றவர்கள்.

ஈ. இந்தியாவில் ஊழல் உச்சகட்டத்தில் இருந்த காலகட்டம் பிரிட்டிஷ் ஆட்சிக்காலமே. அதை பல ஆய்வாளர்கள் பல கோணங்களில் விரிவாக எழுதியிருக்கிறார்கள். பிரிட்டிஷார்

இந்தியாவுக்கு வந்த வெறும் இருபதாண்டுகளில் இங்கே மிகப்பெரிய அலுவலர் ஆட்சியமைப்பு ஒன்றை உருவாக்கிவிட்டனர். சொல்லப்போனால் அதுவே உலகிலேயே மிகப்பெரிய அலுவலர் ஆட்சியமைப்பு. அதை அவர்கள் அன்று ஊதியம் வழங்கி நிலைநிறுத்த முடியாது. அந்த அளவு நிதி அவர்களிடம் இல்லை. ஆகவே அன்றைய பிரிட்டிஷ் அரசுழியத்திற்கு ஊதியமாக அளிக்கப்பட்டது மிகச்சிறிய அடையாளத் தொகை மட்டுமே. ஊழல் செய்யும் வாய்ப்பே உண்மையான ஊதியம்.

இந்தியப் புனைகதையாளர்கள், புதுமைப்பித்தன் உட்பட, இதை பதிவுசெய்துள்ளனர். கவர்னர்கள், கலெக்டர்கள் போன்றவர்கள் பிரம்மாண்டமான ஊழல்கள் வழியாக பெரும் பணம் ஈட்டலாம் என்பதற்காகவே அப்பதவிகளை ஈட்டிக்கொண்டு இங்கே வந்தார்கள். இந்தியா அனைவருக்கும் வேட்டைக்களம்தான். பிரிட்டிஷ்நீதித்துறை லஞ்சத்தாலேயே நடந்தது என்பதை அ.மாதவையாவின் பத்மாவதி சரித்திரம் போன்ற நாவல்களில் வாசிக்கலாம்.

உ. அக்காலகட்டத்தில் நவீன அரசும், அதிகாரிவர்க்கமும், நிர்வாகமுறையும் உருவாகி வந்துகொண்டிருந்தது.

அரசகுடிஆட்சிமுறை [aristocracy] யிலிருந்து அலுவலர்ஆட்சிமுறை [Bureaucracy] உருவம் கொண்ட காலம் அது. அரசகுடிஆட்சிமுறை தனிமனிதர்களைச் சார்ந்தது. அரசனில் மையம் கொண்டது. அரசனின் பிரதிநிதிகளாக கீழே கீழே என பல்வேறு ஊழியர்கள் ஆட்சியை நடத்தினர். அவர்கள் அனைவருமே

குட்டிக்குட்டி அரசர்களே. அவர்கள் மேலிருக்கும் அரசர்களுக்கு மட்டுமே கடமைப்பட்டவர்கள். அந்த முறையே அரச ராணுவத்திலும் இருந்தது. எவருடைய பொறுப்பும் பணியும் பொதுவாக எழுதி வரையறை செய்யப்படவில்லை. கேள்வியற்ற பணிவுதான் ஒழுங்கு. பிறப்புதான் தகுதி.

பிரிட்டிஷ், பிரெஞ்சு அரசாட்சிகள் அவ்வாறுதான் இருந்தன. பிரிட்டிஷ் வைஸ்ராய்களில் அனேகமாக அனைவருமே பிறப்பால் பிரபுக்களே. உயர்பதவிகள் வகித்தவர்களும் பிறப்பால் அத்தகுதியை அடைந்தவர்கள்தான். His Excellency, His Highness, Your Honour, My Lord போன்ற அழைப்புகள்தான் நிர்வாகம் நீதித்துறைகளில் இருந்தன. ஆனால் அப்போதே மெல்லமெல்ல அலுவலர்ஆட்சிமுறை உருவாகத் தொடங்கிவிட்டது.

முதன்மைக்காரணம் ஆட்சி செய்யவேண்டிய பரப்பு பிரம்மாண்டமானது. ஆகவே அனைத்துத் தரப்பிலிருந்தும் அலுவலர் தேவைப்பட்டனர். ஆட்சிக்கு உள்ளூர் அலுவலர்கள் கட்டாயம் எனும் நிலை இருந்தது. ஆகவே வரையறுத்து எழுதிவைக்கப்பட்ட ஆட்சிநெறிகளும் முறைமைகளும் மெல்ல உருவாகி வந்தன. ஒவ்வொரு பதவிக்கும் பொறுப்பும் கடமையும் வரையறை செய்யப்பட்டபோது தகுதியும் வரையறை செய்யப்படவேண்டியிருந்தது. அவ்வாறாக தேர்வுமுறை உருவாகி வந்தது. பணிமூப்பு போன்ற நெறிகள் உருவாகின. மெல்ல மெல்ல

அதுவே அன்றாட நிர்வாகத்திற்கான சட்டங்களும் வழக்கங்களுமாக ஆகியது. இதுவே நம் அலுவலர் ஆட்சிமுறை உருவான பரிணாமம்.

அலுவலர் ஆட்சிமுறையில் முதலில் உருவாவது நடைமுறைசெயல்பாடு [practice]. பின்னர் அது வழக்கம் [custom] ஆகிறது. இறுதியாக சட்டம் [law] ஆக எழுதப்படுகிறது. ஒரு விஷயத்தைப்பற்றி சட்டம் இல்லையேல் வழக்கம் மேற்கொள்ளப்படும். வழக்கம் இல்லையேல் நடைமுறை மேற்கொள்ளப்படும் என்பது அலுவலர் ஆட்சிமுறையின் நெறி. ஆகவே அலுவலர் ஆட்சிமுறை உருவாகி அரைநூற்றாண்டுகாலம் நூற்றுக்கணக்கான அன்றாட ஆட்சிப் பிரச்சனைகளை எதிர்கொண்டு மெல்லமெல்லத்தான் ஆட்சிச் சட்டங்கள் உருவாகி வந்தன. அந்த ஆட்சிச் சட்டங்களின் ஒட்டுமொத்தமே இன்று அலுவலர் ஆட்சிமுறையை தாங்கி நின்றிருக்கும் அடித்தளம்.

ஆகவே அரசகுடி ஆட்சிமுறையிலிருந்து தொடர்ச்சியான செயல்பாடு மூலம் உருத்திரிந்து வந்ததே அலுவலர் ஆட்சிமுறை. அது ஓரளவேனும் உருவாகி நிலைகொள்ள நூறாண்டுகள் ஆகியது. இந்தியாவில் காலனியாதிக்கம் உருவான 1750-களில் அலுவலர் ஆட்சிமுறையின் மெல்லிய தொடக்கம் உருவாகியது. 1900-களுக்குப் பின்னரே அது தன்வல்லமையில் நின்றிருக்கும் அமைப்பாக உருவாகியது.

பிரபஞ்சனின் நாவல் பேசும் காலகட்டம் இந்தியாவில் அலுவலர் ஆட்சிமுறை உருவாகி வந்த காலகட்டம். அப்போது கிட்டத்தட்ட

அரசகுடி ஆட்சிமுறையின் மனநிலைகளும், மரபுகளும்தான் இருந்தன. வியப்பிற்குரியது என்னவென்றால் இன்னமும் கூட மத்திய அரசுத்துறைகளில் பழைய அரசகுடி ஆட்சிமுறையின் பல முறைமைகள் கடைபிடிக்கப்படுகின்றன. அவை நடைமுறைநெறிகள் [protocol] எனப்படுகின்றன. அதற்கென நடைமுறைநெறி அலுவலர் [protocol officer] என ஒருவர் இருப்பார். ஓர் உயரலுவலரை எவர் எப்படி வரவேற்கவேண்டும், எவர் அடுத்தபடியாக வரவேற்க வேண்டும், என்னென்ன சொல்லவேண்டும், என்ன உடை அணிந்திருக்கவேண்டும் என்று மிக மிக விரிவான நெறிகள் உள்ளன. அவற்றில் பலவற்றை வாசித்தால் வெடித்துச் சிரித்துவிடுவோம், ஆனால் அவற்றை மீறமுடியாது.

ஜெயமோகன்

வாசக பர்வம் :

**பிரபஞ்சன்
எப்போதுமிருக்கும் நட்பு**

எஸ். ராமகிருஷ்ணன்

<https://web.archive.org/web/20111006205821/http://www.uyirmmai.com/Uyirosai/ContentDetails.aspx?cid=139>

அலைந்து திரிந்த நாட்களில் எழுத்தாளர்களை வைத்தே சென்னை நகரின் ஒவ்வொரு பகுதியையும் பிரித்திருந்தேன். உதாரணத்திற்கு அசோகமித்திரன் என்பது தி.நகர். திருவல்லிக்கேணி என்பது

ஸ்ரீரங்கம்கண்ணன், ராஜமார்த்தாண்டன், மயிலாப்பூர் என்பது சி.மோகன், திலீப்குமார், லஸ்கார்னர் என்றால் நாகார்ஜுனன், லாசரா என்பது அம்பத்தூர், நங்கநல்லூர் என்பது வண்ணநிலவன், மற்றும் மா. அரங்கநாதன், மந்தைவெளி என்றால் சுகுமாரன், சாருநிவேதிதா, நந்தனம் என்றால் சா.கந்தசாமி, டிராட்ஸ்கி மருது, கே.கே.நகர் என்றால் வெளி ரங்கராஜன், ஆழ்வார்பேட்டை என்றால் கணையாழி அலுவலகம் மற்றும் இ.பா, நுங்கம்பாக்கம் பிரமீஸ், கொட்டிவாக்கம் ந.முத்துசாமி, இந்த வரிசையில் ராயப்பேட்டைக்கு பிரபஞ்சன்.

இப்படிப் பகுதி வாரியாகப் பிரித்துக்கொண்டதற்கான முக்கிய காரணம் அந்தப் பகுதிக்குள் பிரவேசித்தவுடன் மேற்கண்ட எழுத்தாளர்களில் எவரையாவது சந்தித்துப் பேசி எப்படியாவது அவர்கள் செலவில் சாப்பாடு காபி என்று ஒரு நாளை ஓட்டிவிடலாம் என்பதுதான். அநேகமாக எழுத்தாளர்கள் எதிர்பாராத நேரங்களில் அவர்கள் வீட்டை முற்றுகையிட்டு அவர்களது மனவிருப்பம் பற்றிய கவலையின்றிக் கேட்டுவாங்கி காபி சாப்பிட்டு இலக்கிய விவாதம் வம்பு செய்த நாட்கள் அவை.

வந்தேறியாக சென்னை மாநகரில் சுற்றிக்கொண்டிருந்தபோது போக்கிடம் கிடையாது. இலக்கியம் பேசுவது, இலக்கியவாதிகளைச் சந்திப்பது என்ற இரண்டு விஷயங்களைத் தவிர வேறு நோக்கங்களும் கிடையாது.

அப்படி வெயிலேற நடந்து திரிந்த நாட்களில் தன் அறையின் கதவை எப்போதும் நண்பர்களுக்காகத் திறந்து வைத்திருந்தவர் பிரபஞ்சன்.

பதினைந்து வருடங்களுக்கு முன்பு சென்னை நகரின் வெவ்வேறு மேன்ஷன்களில் பிரபஞ்சன் தங்கியிருந்த நாட்களிலும் சரி அரசுக் குடியிருப்பு கிடைத்து பீட்டர்ஸ் காலனிக்கு மாறிய பிறகும் சரி பிரபஞ்சனின் வீடு எப்போதுமே நண்பர்களுக்கான புகலிடவெளி தான்.

அன்றிலிருந்து இன்று வரை அவர் தனித்திருந்து நான் கண்ட தேயில்லை. எப்போதும் யாராவது சில நண்பர்கள் அவரோடு இருப்பார்கள். உற்சாகமான பேச்சும் சிரிப்பும் நிரம்பி வழியும் இடம் அவரது வசிப்பிடம்

சென்னையின் முக்கிய மேன்ஷன்கள் அத்தனையும் அறிந்தவர் பிரபஞ்சன் ஒருவரே. அதிலும் திருவல்லிக்கேணி, மேற்குமாம்பலம், கோடம்பாக்கம், ராயப்பேட்டை, தி.நகர் என்று அவர் வெவ்வேறு பகுதிகளில் இருந்த மேன்ஷன்களில் வாழ்ந்திருக்கிறார். அந்த நாட்களைப் பற்றி அவர் நினைவு கூறும்போது ஆயிரத்தொரு இரவுக் கதைகளை விடவும் அதிகமான கதைகள் பிரபஞ்சனிடம் எழுத இருக்கின்றன என்று தோன்றும்.

பேச்சு, உபசரிப்பு, நண்பர்களின் மீதான இயல்பான அக்கறை என்று தன்னைச் சுற்றியுள்ளவர்களைத் தொடர்ந்து மகிழ்ச்சி கொள்ளச் செய்ய சிலரால் மட்டுமே முடியும். அப்படி நான் கண்டவர்களில் மிக முக்கியமானவர் பிரபஞ்சன்.

தமிழ் இலக்கியம், சினிமா, பத்திரிகை, தான் சந்தித்த மனிதர்கள் என்று அவர் விவரிக்கும் எதிலும் அடக்க முடியாத சிரிப்பு பீறிடும். குரலை மிக லாவகமாகவும் உயர்த்தாத முகபாவங்களுடனும் அவர் விவரிக்கும் அழகு அற்புதமானது.

சாகித்ய அகாதமி பரிசு, பாஷா பரிஷித் பரிசு உள்ளிட்ட பலமுக்கிய பரிசுகளைப் பெற்றிருந்தபோதும் தன்னைப் பற்றிய மிகைபாவனை எதுவுமின்றி எளிமையாகப் பழகக்கூடியவர். அவரது வீடு நிறைய புத்தகங்களுடன் பெரிய நூலகம் போலிருக்கும். முறையாக இசை பயின்றவர். இசையைப் பற்றி அவரது உரையாடல்களைக் கேட்பதே சங்கீதமாக இருக்கும்.

சென்னையின் மேன்ஷன்களில் அழையாத விருந்தாளியாக ஒளிந்து தங்கி நாட்களைக் கழித்துக் கொண்டிருந்தேன். அதிலும் நண்பன் ராஜகோபால், ஸ்ரீரங்கம் கண்ணன் போன்றவர்களின் அறையில் இரவில் தங்கிக் கொள்வதும் பகலில் கால்போன சாலையில் சுற்றியலைவதுமே அன்றாடச் செயல்பாடு.

வாரம் ஒரு நாள் நிச்சயம் பிரபஞ்சன் அறைக்கு போய்விடுவேன். சில நாட்கள் காலை எட்டு மணிக்குத் துவங்கி இரவு பன்னிரண்டு, இரண்டு மணி வரை அவரோடு இருப்பேன். அன்றாடச் செலவிற்குக்கூட என்னிடம் காசு இல்லாதது போலவே அவரிடமும் காசு இல்லாமல் இருக்கக்கூடும். ஆனால் அதை வெளியில் காட்டிக்

கொள்ள மாட்டார். பிரபஞ்சன் கையில் பணம் வந்து சேர்ந்தால் அடுத்த சில மணி நேரங்களில் பறந்தோடிவிடும்.

எழுத்தாளர்களுக்கு ஆயிரம் பக்க நாவல் எழுதுவதைவிடவும் பெரிய சவால் பதிப்பாளர்களிடமிருந்து மனம்நோகாமல் பேசி ராயல்டி தொகையை வாங்குவது. எளிதில் பணம் கைக்கு வந்து விடாது. இதில் பெரிய எழுத்தாளர் சின்ன எழுத்தாளர் என்ற பேதம் கிடையாது. அப்படியே பெரிய பதிப்பகம் சின்னப் பதிப்பகம் என்ற பேதமும் கிடையாது. அந்த சவாலில் அதிர்ஷ்டவசமாக வென்று கையில் சிறிய ராயல்டி தொகை வந்தவுடன் பிரபஞ்சனின் கனவுலகம் விழித்துக் கொண்டுவிடும்.

நண்பர்களைத் தேடி அழைத்து உபசரித்து, நல்ல உடை, விரும்பிய புத்தகங்கள், இசைநாடாக்கள் என்று அவர் கடைசிப் பைசாவரை செலவு செய்துவிட்டு எப்போதும் போலவே எளிமையாக சாலையின் ஓரங்களில் மெதுவாக நடந்தபடியே, சென்னை நகரின் பரபரப்பைத் தனக்குள் ஒரு போதும் நிரப்பிக் கொள்ளாமல் தன்னியல்பாக வீடு திரும்புவதைக் கண்டிருக்கிறேன். காலைச் சுற்றும் பிரச்சினைகள் நிரம்பிய மாநகரில் எப்படி இவரால் எதையும் இயல்பாகச் சந்தித்து பதற்றம் அடையாமல் கடந்து செல்ல முடிகிறது என்று வியப்போடு பார்த்துக் கொண்டிருப்பேன்.

பத்திரிகைகளில் அவ்வப்போது எழுதுவது. புத்தகங்களுக்கான ராயல்டி தவிர அவருக்கென நிரந்தரமான மாத ஊதியம் கிடையாது. குடும்பம் பாண்டிச்சேரியிலும் அவர் சென்னையிலுமாகப் பல

வருடங்களைக் கடத்திக் கொண்டிருக்கிறார். சென்னையில் அவர் வசிக்க வேண்டிய ஒரே காரணம் இலக்கியத்தின் மீதான விருப்பமும் நண்பர்களைச் சந்திக்க முடியும் என்ற ஆசையும் மட்டுமே.

பாண்டிச்சேரியில் பிரபஞ்சனைச் சந்தித்தால் முற்றிலும் வேறு மனிதரைச் சந்திப்பது போல இருக்கும். அவர் பிறந்து வளர்ந்த நகரம் என்பதால் கையில் ஓடும் ரேகைகள் போல பாண்டிச்சேரியின் அகம்புறம் அவருக்குத் துல்லியமாகத் தெரியும். குறிப்பாக அதன் நூற்றாண்டுகால வரலாறு, இன்றைய நிலை, அங்குள்ள குடியிருப்புகள், வீதிகள், அதன் பின்னால் உள்ள மறக்கமுடியாத நிகழ்வுகள் என்று சொல்வதற்கு நிரம்பிய விஷயங்கள் அவரிடம் உள்ளன. பாண்டிச்சேரியைப் பற்றி அவரது இலக்கியப் பதிவுகள் மிக முக்கியமானவை.

ஆனந்தரங்கம் பிள்ளையின் நாட்குறிப்புகள் சரித்திரச்சான்றுகளாக மட்டும் அறியப்பட்டு வந்ததை, தனது வானம் வசப்படும் நாவலின் வழியே முக்கியமான புனைகதையாக்கி தமிழின் குறிப்பிட்டு சொல்லக்கூடிய நாவல்களில் ஒன்றாக எழுதிக்காட்டியவர் பிரபஞ்சன்.

இன்றைக்குப் பரவலாக ஆனந்தரங்கம்பிள்ளையின் டயரி பொது வாசகர்களால் வாசிக்கப்படுவதற்கு முக்கிய காரணம் பிரபஞ்சன் என்றே சொல்வேன். இந்த நாட் குறிப்புகள் பற்றித் தொடர்ந்து சொல்லியும் எழுதியும் வந்ததோடு இதைப் புதுச்சேரி அரசின் உதவியோடு பதிப்பிக்கும் பணியிலும் முழுமையாகத் தன்னை ஈடுபடுத்திக்கொண்டிருக்கிறார் பிரபஞ்சன். புதுச்சேரியின்

வரலாற்றைப் பாட நூலாக எழுதியதிலும் இவரது பங்கு மிக முக்கியமானது.

புனைகதைகள், கட்டுரைகள் என்பதில் மட்டும் சஞ்சாரம் கொள்ளாமல் தன்னைச் சுற்றிய அன்றாட வாழ்வின் நெருக்கடிகள், சமகால அரசியல், கடந்த கால சரித்திரத்தின் உண்மையை அறியும் மீள்வாசிப்பு, உலக இலக்கியத்தின் மீதான தொடர்ந்த வாசிப்பு, சமூக மாற்றங்களுக்கான இயக்கங்களோடு சேர்ந்து செயல்படுவது என்று அவரது விருப்பம் பன்முகப்பட்டது.

ஆனந்தரங்கம் பிள்ளையின் நாட்குறிப்பு மட்டுமில்லை. தனக்குப் பிடித்த கதை அல்லது நாவல் என்று எதைப் பற்றியும், சந்திக்கும் ஒவ்வொருவரிடமும் மிகுந்த பாராட்டுடன் சொல்லக்கூடியவர் பிரபஞ்சன். அதை எழுத்தில் பதிவு செய்வதோடு ஏதாவது ஒரு நிகழ்வில் பேசியும்விடுவார். அப்படி அவரால் கொண்டாடப்பட்ட எழுத்தாளர்கள் கவிஞர்கள் நிறைய உண்டு. இதில் சிலர் தங்களது முதல் கதையை மட்டுமே எழுதியவர். சிலரை அவர் சந்தித்ததுகூட இல்லை. ஆனால் படைப்பின் வழியாக அவர் கொள்ளும் ஆனந்தத்தை உடனே மற்றவர்களுக்குப் பகிர்ந்து கொடுத்துவிடுவார்.

இதற்கு மிகச்சிறந்த உதாரணம் சமீபத்தில் அவர் பவா செல்லதுரையின் முதல்சிறுகதைத் தொகுப்பிற்கு எழுதியுள்ள முன்னுரை. நவீனச் சிறுகதைகளில் புதிய வரவாக உள்ள பவா செல்லதுரையின் சிறுகதைகளை மதிப்பிட முயன்ற பிரபஞ்சன்

தமிழ்ச் சிறுகதையின் வரலாற்றையே நாலெந்து பக்கங்களில் மிக அழகாகப் பதிவு செய்திருக்கிறார்.

பவாவின் சிறுகதைகளை எவ்வளவு ரசனையோடு வாசித்திருக்கிறார் என்பதற்கு இந்த வரிகளையே சான்றாகச் சொல்லலாம். பவாவின் கதை உலகம், ரசனையோடு வடிவமைக்கப்பட்ட, எளிமையின் பேரழகோடு செய்யப்பட்ட உணவுவிடுதியின் குறைந்த வெளிச்சம் பழக்கப்பட்டுப் பின் இதழும் ஆசுவாசமும் தரும் ஒளிப்பரப்பாவது போலக் கதைகள் ஒவ்வொன்றும் வாசித்து முடிந்த பின் தரும் கலை இதம் வசீகர அனுபவங்கள் நிலைபேறுடைய பல கதைகள் இத்தொகுப்பில் உள்ளன.

ஒரு எழுத்தாளரின் முதல் சிறுகதைத் தொகுப்பை இப்படி மனம் நிறைந்து பாராட்ட எத்தனை பேரால் முடியும். அவ்வகையில் பிரபஞ்சன் ஒரு முன்னோடி.

பவாவின் கதைகளை மட்டுமில்லை. தமிழ் நவீனச் சிறுகதையுலகின் முன்னோடிப் படைப்பாளிகளைப் பற்றிய அவரது அவதானிப்பு மிக முக்கியமானதாகும். இதில் ஜானகிராமனைப் பற்றிய அவரது பதிவு திரும்பத் திரும்ப என்னை வாசிக்க வைத்தது. ஜானகி ராமன் எந்த அளவு பிரபஞ்சனின் அகவுலகிற்கு நெருக்கமாக இருந்திருக்கிறார் என்பதற்கு இந்த வரிகளே சாட்சி.

தமிழ்மொழியில் தனிப்பெரும் வியக்தி தி.ஜானகிராமன், மனித அழகுகள் ஒவ்வொன்றாகப் பொறுக்கிச்சேர்த்து அழகைப் பேரழகாக

மாற்றிய பெரும்கலைஞர் தி.ஜா. வார்த்தை அழகு, உச்சரிக்கும் அழகு, நிற்கும் அழகு, நிகுநிகு உடம்பழகு, பாட்டு அழகு, மனப்பரிமள வாசனை அழகு, காமம் விகசித்துச் சூரியனையே போகத்துக்கு அழைக்கும் அழகு, என அனைத்து அழகுகளாலும் பெண்களைப் படைத்த ஜம்பொன்குயவர் அவர். பெண்களின் விகாசம் தாங்காமல் ஆண்களைத் தற்கொலை செய்ய வைத்த நேசத்துக்குரிய தன்பால் துரோகி அவர், அதனாலே அவரை எனக்குப் பிடிக்கும்.

இது போலவே தனக்குப் பிடிக்காத விஷயத்தை அவர் நேரடியாகப் பிடிக்கவில்லை என்று சொல்லும் மனவுறுதி கொண்டவர். அவரோடு ஒரு புத்தக வெளியீட்டு விழாவிற்குச் சென்றிருந்தேன். தன்னை எந்த விழாவிற்கு அழைத்தாலும் அந்தப் புத்தகத்தை முழுமையாக வாசித்து அதன் நுட்பங்களை ஒன்றுக்கு இரண்டுமுறை அவதானித்து அழகாகப் பேசக்கூடியவர்.

அன்று மேடைக்கு வரும்வரை அமைதியாக இருந்தார். புத்தக வெளியீடு நடந்தது. அவரைப் பேசவரும்படியாக அழைத்தார்கள். மேடைக்கு வந்த பிரபஞ்சன் அந்தக் குறிப்பிட்ட புத்தகம் தனக்குப் பிடிக்கவில்லை என்பதோடு அதை எழுதியவர் தன்னைப் பற்றி அளவுக்கு அதிகமான சுயபெருமை செய்துகொண்டிருக்கிறார். புத்தகம் மிகவும் குப்பையானது, அபத்தமும் அர்த்தமற்ற உளறல்களும் நிரம்பியது என்பதால் அதைப் பாராட்டிப் பேச, தன்னால் இயலவில்லை. விரும்பி அழைத்த காரணத்திற்காக வந்திருந்தேன். தொடர்ந்து இதைப் பாராட்டிப் பலர் பேசுவதைக்

கேட்க எனக்கு விருப்பமில்லை, கிளம்புகிறேன் என்று மேடையில் அந்தப் புத்தகத்தை வைத்துவிட்டு சபையை விட்டு வெளியே கிளம்பி நடந்தார். சபை அதிர்ந்து போனது.

சாலையில் அவரோடு நடந்த படியே அந்த எழுத்தாளர் உங்கள் மீது கோபம் கொள்வாரே என்று கேட்டேன். அதற்கு பிரபஞ்சன் முதலில் எழுத விரும்புகின்றவன் தன்னைப் பற்றிய சுயபெருமைகளைக் குறைத்துக் கொள்ள வேண்டும். கையில் பணமிருந்தால் மட்டும் எல்லாவற்றையும் வாங்கி விட முடியாது. இப்போது அதை அவர் புரிந்துகொண்டிருப்பார் என்றபடியே எதுவும் நடக்காதவர் போல இயல்பாக எங்காவது காபி சாப்பிடலாமா என்று கேட்டார் பிரபஞ்சன்.

தன் வாசிப்பின் வழியே தான் அடையும் உண்மைகளை அவர் ஒருபோதும் வெளிப்படுத்தத் தயங்குவதில்லை. அதுபோலவே வாசிக்கக் கிடைக்காத புத்தகங்களுக்காக வெளிப்படையாக ஆதங்கப்படுகின்றவரும்கூட. சில வேளைகளில் அவரைத் தேடிவருகின்றவர்கள் கையில் வைத்துள்ள புத்தகங்களை ஆசையுடன் வாங்கிப் புரட்டிப் பார்த்து இதைப் படிக்காமல் விட்டுவிட்டேனே எங்கே கிடைக்கிறது என்று உடனே பதிப்பக முகவரியைக் குறித்துக்கொள்வதைக் காணும்போது வீடு நிறைய புத்தகங்களுடன் வாழ்ந்துகொண்டிருந்தும் எதற்காக இவ்வளவு ஆதங்கப்படுகிறார் என்று தோன்றும்.

தன் உடல் உபாதைகள் பற்றியோ, குடும்பச் சூழல் குறித்தோ அதிகம் யாருடனும் பகிர்ந்து கொள்ளக்கூடியவரில்லை. மிக அரிதாக

அதைப்பற்றிப் பேசக்கூடியவர். அதுவும் எவ்விதமான எதிர் பார்ப்புகளும் அற்றதாக இருக்கும்

பிரபஞ்சன் நினைத்திருந்தால் அவரது நண்பர்கள் ஆர்வலர்களின் வழியே அதிகாரத்தின் உச்ச நிலைக்கு அடைந்திருக்கக்கூடும். பெரிய பதவிகள் பட்டங்கள் பெற்றிருக்கக் கூடும். ஆனால் அதை முற்றிலும் நிராகரித்தவர். கிடைக்கவில்லையே என்ற குறைகூட இல்லாதவர்.

பிரபஞ்சனின் சிறுகதைகள் தனித்துவமானவை. அன்றாட வாழ்வில் நெருக்கடிகளையும் அந்த நெருக்கடிக்கு உள்ளேயும் மனிதர்களின் மீதமிருக்கின்ற அன்பையும் வெளிப்படுத்தக்கூடியவை. கதா பாத்திரங்களின் மனோநிலையைப் பின்தொடர்ந்து சென்று எழுதக்கூடியது அவரது எழுத்து வகை.

மெல்லிய கேலியும் விமர்சனமும், குரலை உயர்த்தாமல் செல்லும் கதை சொல்லும் முறையும் அவருக்கு உண்டு. வாழ்க்கை கருணையற்றது என்பது அவரது கதைகளின் சில நிகழ்வுகளின் வழியே திரும்பத் திரும்பச் சொல்லப்படுகிறது. ஆனால் இப்படி கருணையற்ற வாழ்வின் ஊடாகவும் சிலர் தங்களது சுய அடையாளங்களை இழப்பதில்லை. அவரது ஒரு ஊரில் இரண்டு மனிதர்கள், மனுஷி பிரும்மம், குமாரசாமியின் பகல்பொழுது, மரி என்கிற ஆட்டுகுட்டி போன்றவை எனக்கு விருப்பமான கதைகள்.

பிரபஞ்சனுக்கு உருவாகும் பிரச்சினைகள் ஆச்சரியமானவை. ஒருநாள் நானும் நண்பன் ராஜகோபாலும் அவரைச் சந்திப்பதற்காக பீட்டர்ஸ்காலனி வீட்டிற்குச் சென்றிருந்தோம். படிகளில் இறங்கி வந்து கொண்டிருந்தார். எங்களைக் கண்டதும் வரவேற்று மாடி ஏறி, தன் வீட்டிற்கு அழைத்துச் சென்றார். எங்கே இறங்கிச் செல்வதாக இருந்தார் என்று நாங்கள் கேட்டுக் கொள்ளவில்லை. ஒரு மணி நேரப் பேச்சிற்குப் பிறகு காபி சாப்பிடப் போகலாமா என்றார். சரி என்று கிளம்பிய போது அங்குமிங்குமாகத் தேடிவிட்டுச் சொன்னார்,

"ஒரு மணி நேரம் முன்னாடி என்னை ஒரு இலக்கியக் கூட்டத்தில் பேசுவதற்கு அழைப்பதற்காக நாலு பேர் வந்திருந்தார்கள். அதில் யாரோ ஒரு ஆள் என்னுடைய புதுச் செருப்பைப் போட்டுவிட்டு சென்றுவிட்டான். இரண்டு நாட்களுக்கு முன்பாகத்தான் ஆசைப்பட்டு புதிதாகச் செருப்பு வாங்கியிருந்தேன். செருப்பைப் போட்டுக் கொண்டுபோன ஆள் பழைய செருப்பு எதையாவது விட்டுச் செல்வான் இல்லையா அதையும் தேடிப் பார்த்துவிட்டேன். திருடிக் கொண்டுபோன ஆள் செருப்பே போட்டுவரவில்லை போல. அவனுக்கு என்னுடைய சைஸ் செருப்பு எப்படி சரியாக இருக்கும் என்று தெரியவில்லை. சரி திருடுவது என்று முடிவு செய்தபிறகு சைஸ் பார்த்தா திருட முடியும். ஒரு எழுத்தாளன் வீட்டில் திருடுவதற்குச் செருப்பைத் தவிர ஒன்றும் கிடைக்கவில்லை என்பதுதான் நிஜமில்லையா? வெறுங்காலோடு நடக்கப் பழகிக்கொள்ள வேண்டியது. அதை நிச்சயம் இன்னொரு ஆள் திருட முடியாது இல்லையா" என்று சொல்லிச் சிரித்தார்.

நடந்து சென்று சரவணபவனில் காபி சாப்பிட்டோம். அவரை உணவகத்தில் உள்ளவர்கள் அறிந்திருந்தார்கள். அவரது நாவின் சுவைக்கு ஏற்ப காபியைத் தயாரிக்கும் நுட்பம் அவர்களுக்குத் தெரிந்திருந்தது. வரும்வழியில் சில வருடங்களுக்கு முன்பாகத் தனக்கு நடந்த சம்பவம் ஒன்றை விவரித்துச் சொல்லத் துவங்கினார்.

"இலக்கியக் கூட்டத்திற்கு அழைப்பதற்கு வருகின்றவன் இப்படியிருக்கிறான் என்றால் அழைத்து போனவன் ஒருவன் கதையிருக்கிறது. அதையும் கேளுங்கள். சாகித்ய அகாதமி விருது கிடைத்தவுடன் கடலூர் அருகில் உள்ள ஒரு இலக்கிய அமைப்பு எனக்கு ஒரு பாராட்டு விழா நடத்துவதாக அழைத்தது. நானும் கலந்துகொண்டேன்.

விழா நடப்பதாகச் சொன்ன இடத்திற்குப் போனபோதுதான் தெரிந்தது அது ஒரு இரண்டு தெருக்கள் சந்திக்குமிடம் என்று. நான் போனபோதுதான் மேடை அமைத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். எப்படியும் மூன்று மணிநேரமாகும் என்றதால் விழா நிர்வாகிகளைத் தேடினேன்.

எனக்காக அறை ஒன்று ஒதுக்கப்பட்டிருப்பதாக போனில் சொல்லியிருந்தார்கள். அதனால் அங்கே சென்று காத்திருக்கலாம் என்று தேடியபோது அமைப்பாளர்களில் ஒருவரையும் காணவில்லை. ஒரு வழியாகக் கண்டுபிடித்தபோது அறை கிடைக்கவில்லை என்பதால் டிக்கடை ஒன்றில் காத்திருக்கும் படியாகச் சொன்னார்கள்.

இரவு பத்து மணிக்குக் கூட்டம் ஆரம்பம் ஆனது. சிறுவர்கள் நடன நிகழ்ச்சி, உள்ளூர்ப் பிரமுகர்களின் வாழ்த்து முழக்கங்கள், ஆடல்பாடல் நிகழ்ச்சி என்று நீண்டு கொண்டிருந்ததேயன்றி பாராட்டுவிழா துவங்குவதற்கான அறிகுறியே இல்லை. இதில் வந்தவர்கள் இரவு உணவு தரவில்லை என்பதால் பசிவேறு காதை அடைக்கத் துவங்கியிருந்தது.

முடிவில் நள்ளிரவில் பாராட்டு விழா அரங்கேறத் துவங்கியது. ஆள் உயரப் பாராட்டுப் பத்திரம் ஒன்றை பிரேம் செய்து தந்தார்கள். அதை வாங்கிக்கொண்டு நன்றியுரை சொல்லிவிட்டு ஊருக்குப் புறப்படலாம் என்று நினைத்து வழிச்செலவிற்கான தொகைக்காக அழைப்பாளர்களைத் தேடினால் ஒருவரையும் காணவில்லை. கூட்டம் முடிந்த மறுநிமிசம் மாயமாக மறைந்து போய்விட்டார்கள்.

ஆள் உயரப் பாராட்டுப் பத்திரத்தைத் தூக்கிக்கொண்டு எப்படி நடப்பது என்று தெரியவில்லை. பேருந்தில் இதை வைத்துக்கொண்டு எப்படி ஊருக்குப் பயணம் செய்வது என்று வேறு குழப்பமாக இருந்தது.

இங்கேயே ஏதாவது ஒரு இடத்தில் வைத்துவிட்டுப் போய்விடலாம் என்றாலும் எங்கே வைப்பது யாராவது பார்த்துவிட்டால் என்ன நினைப்பார்கள் என்றும் தோன்றியது. வேறுவழியில்லாமல் அந்தப் பாராட்டுப் பத்திரத்தைத் தூக்கமுடியாமல் தூக்கிக்கொண்டு நடந்தேன்.

இத்தனை ஆண்டுகாலம் தமிழில் எழுதி விருது வாங்கியதற்குக் கொடுக்கப்பட்ட தண்டனை இது தானோ என்று நினைத்தபடியே யாரும் அறியாமல் ஒரு விளக்குக்கம்பத்தின் அருகே வைத்துவிட்டு அவசர அவசரமாகப் பேருந்து பிடித்து பாண்டிச்சேரிக்குப் போய்ச் சேர்ந்தேன்.

ஆள் உயரப் பாராட்டுப் பத்திரம் செய்ய ஆசையிருந்தவர்களுக்கு அழைத்து வந்த எழுத்தாளருக்கு உணவு வாங்கித் தரவோ, வழியனுப்பி வைக்கவோ விருப்பமில்லை. பாராட்டுப் பத்திரத்தில் உள்ள வாழ்த்துப்பாடலை எழுதிய நபர், பிரேம் போட உதவிய நபர் என்று நாற்பது பெயர்கள் அதில் இருந்தது. அவர்கள் நோக்கம் தங்களைத்தானே விளம்பரப்படுத்திக் கொள்வது. அதற்கு நான் பலியானதுதான் வேடிக்கை" என்று உரக்கச் சிரித்தார்.

தனது அவமதிப்புகளைக்கூடப் பரிகாசமாக மாற்றிவிட முடியும் மனது அவருக்கு இருந்தது.

பிரபஞ்சன் முறையாகத் தமிழ் படித்தவர், சங்க இலக்கியம் துவங்கி காப்பியங்கள் வரை எதைப் பற்றிக் கேட்டாலும் விளக்கமாகச் சொல்லுவார். ருஷ்ய இலக்கியங்களைப் பற்றிப் பேசத் துவங்கினால் வியப்பும் பெருமையாக அவர்கள் படைப்புகளை விவரித்துக் கொண்டிருப்பார். அவரது அப்பா கள்ளுக்கடை வைத்திருந்த நாட்களைப் பற்றியும் சீட்டு விளையாட்டில் ஆர்வம் அதிகமாகி பகலிரவாக சூதாடிய மனிதர்களைத் தன் பிராயத்தில் கண்டதைப் பற்றியும் அவர் விவரிக்கும் போது இதை எல்லாம் இன்னும்

எழுத்தில் முழுமையாக பிரபஞ்சன் கொண்டுவரவில்லையே என்று ஆதங்கமாக இருக்கும்.

நல்ல எழுத்தாளர் என்பது போலவே பிரபஞ்சன் ஆகச்சிறந்த பேச்சாளர். கூட்டத்தைத் தன் பேச்சில் மயக்கும் வித்தை அவரிடம் கைகூடியிருந்தது. பல்கலைக்கழக ஆய்வு அரங்கமாக இருந்தாலும், பொது நிகழ்வாக இருந்தாலும் அவர் பேச்சு எப்போதுமே சுவாரஸ்யமானது. பலமுறை அவர் பேச்சைக் கேட்டிருக்கிறேன். என்னுடைய புத்தக வெளியீட்டு விழாக்களில் அவர் பேசியிருக்கிறார்.

பிரபஞ்சன் நேர்த்தியான ஆடைகள் அணிவதிலும் தன் தோற்றப் பொலிவிலும் அக்கறை காட்டக் கூடியவர். எழுத்தாளர்களில் அவர் ஒரு அழகன் என்று நண்பர்கள் சொல்வார்கள். அதை மெய்யாக்கும் விதமாக அவரது தோற்றத்தில் எப்போதுமே தனிவசீகரம் இருக்கும்.

நல்ல காபி, சிறந்த இசை, விருப்பமான புத்தகங்கள், நிறைய நண்பர்கள் இதுதான் பிரபஞ்சனின் உலகம். இன்றைக்கு அவரது அறைக்குச் சென்றாலும் யாரோ சில இளம் எழுத்தாளர்கள் வாசகர்கள் சந்தித்துப் பேசி விவாதித்து, தங்களைப் பகிர்ந்து கொண்டுதானிருக்கிறார்கள். இதற்கான முக்கிய காரணம் தன்னைத் தேடி வருகின்றவர்களிடம் அவர் காட்டும் நிஜமான அக்கறையும் தன் விருப்பங்களைப் பகிர்ந்துகொள்ளும் இயல்பான தன்மையும்,

புதிதாக எழுத வருகின்றவர்களை அழைத்துப் பாராட்டி, தொடர்ந்து எழுதச்சொல்லி உற்சாகப்படுத்தும் பாங்குமேயாகும்.

அவ்வகையில் பிரபஞ்சனின் இல்லம் நவீனத் தமிழ் இலக்கியத்தின் முக்கிய பகிர்வு வெளியாகும். அந்த அறை தந்த கதகதப்பும் உபசரிப்பும் எனக்குமட்டுமல்ல நண்பர்கள், வாசகர்கள், எழுத்தாளர்கள் எனப் பலரது நினைவிலும் எப்போதும் தன் பசுமையோடிருக்கிறது. அவ்வகையில் பிரபஞ்சனின் இருப்பு எழுத்தாளனின் உயரிய தோழமை என்றே சொல்வேன்.

பிரபஞ்சன் என்ற எழுத்தாளுமை - இமையம்

https://imayamannamalai.blogspot.com/2019/01/blog-post_17.html

1985ல் 'ஒரு ஊரில் இரண்டு மனிதர்கள்' என்ற சிறுகதை தொகுப்பின் வழியே பிரபஞ்சன் என்ற எழுத்தாளரை நான் அறிந்தேன். 1985லிருந்து 2013 ஜனவரி தீராந்தியில் வெளிவந்திருக்கிற 'உயிர் எழுத்தும் உடல் எழுத்தும்' என்ற கட்டுரைவரை நான் படித்திருக்கிறேன். 'விட்டு விடுதலையாகி' என்ற தொகுப்போடு மொத்தம் பனிரெண்டு சிறுகதை தொகுப்புகள், பத்து தொடர்கதைகள், நான்கு நாவல்கள், நாடகம் ஒன்று, கட்டுரை தொகுப்பு ஒன்று என்று பிரபஞ்சனின் எழுத்து இயக்கம் தொடர்கிறது. 'தீயிலே வளர்சோதி' என்ற குறுநாவல், 'சந்தியா', 'காகித மனிதர்கள்', 'மானுடம் வெல்லும்', 'வானம் வசப்படும்' ஆகிய

நாவல்களை நான் விரும்பி படித்திருக்கிறேன். 1985 முதல் 2013

வரை நான் பிரபஞ்சனுடைய வாசகனாக இருந்திருக்கிறேன். இருபத்தியெட்டு ஆண்டுகள் ஒரு வாசகனை தன் எழுத்துக்களை பின்தொடர்ந்து வரச் செய்வது தேர்ந்த எழுத்தாளனுக்கு மட்டுமே சாத்தியம்.

என் வாசிப்பின் வழியாக நான் பிரபஞ்சனின் எழுத்து இயக்கத்தை சிறுகதைகள், நாவல்கள், கட்டுரைகள், விமர்சனங்கள், பேச்சு என்று ஐந்து வகையாக பிரிக்கலாம். இந்த ஐந்து வழியாகவும் பிரபஞ்சன் தன்னை ஓயாமல் வெளிப்படுத்திகொண்டே இருக்கிறார் என்பதைவிட நிலை நிறுத்திக்கொண்டே இருக்கிறார். பிரபஞ்சனின் எழுத்து இயக்கத்தில் இடைவெளி, தேய்வு என்பது இதுவரை நிகழவில்லை. இன்றும் அவரும் சரி, அவருடைய எழுத்தும் சரி செயலாக்கம் மிக்கதாகவே இருக்கின்றன. ஒரு கலை ஆளுமையின் ஆகச் சிறந்த பலம் - ஆற்றல் இதுதான். எழுதுவதில் சலிப்புற்றார் என்பதற்கான தடயம் எதுவுமில்லை. “வார்த்தைகள் மூலமாகத்தான் நம்மை விளங்கிக்கொள்ள விதிக்கப்பட்டிருக்கிறோம் அல்லது சரிக்கப்பட்டிருக்கிறோம். நான் வார்த்தைகளால் நிரம்பி இருக்கிறேன். ஆகவே நான் பேச விரும்புகிறேன்” என்று பிரபஞ்சன் சொல்கிறார். நாற்பதாண்டுகளாக எழுத்தின் வழியே பேசிய பேச்சுகள்தான்- அவருடைய எழுத்துக்கள். என்ன பேசியிருக்கிறார், எப்படி பேசியிருக்கிறார், யாருக்காக பேசியிருக்கிறார் என்பதை வைத்துதான் பிரபஞ்சனின் எழுத்தின் தரம் நிர்ணயமாகிறது.

பிரபஞ்சன் எந்த வடிவத்தின் வழியாக தன்னை வெளிப்படுத்திக்கொண்டாலும் அல்லது எந்த வடிவத்தின் வழியாக உலகை காணவும், பதிவு செய்ய விரும்பினாலும் அவருடைய குரல் ஒடுக்கப்பட்டோருக்கானதாக, விளிம்பு நிலை மக்களுக்கானதாக, பெண்களுக்கானதாகவே இருக்கிறது. இதில் எந்த காலக்கட்டத்திலும் அவர் சமரசம் செய்துகொண்டார் என்பதற்கான சாட்சியம் எழுத்தின் வழியே இல்லை. யதார்த்த வாழ்க்கை சமரசங்களால் நிறைந்ததுதான். ஒரு நிஜமான கலைஞன் படைப்பில் எந்த சமரசத்திற்கும் இடம்

கொடுப்பதில்லை என்பதைத்தான் பிரபஞ்சனுடைய எழுத்துக்கள் காட்டுகின்றன. கலைஞனும் சரி, கலைப்படைப்பும் சரி சமரசம் செய்துகொள்ளாத பட்சத்தில்தான் உண்மையான மதிப்பை பெறுகிறது. சமரசம் செய்துகொள்ளாதது மட்டுமல்ல, படைப்பு, விமர்சனம், பேச்சு எதிலுமே பிறருடைய சாயல் தன்மேல் படராமல் இதுவரை இயங்கியிருப்பதுதான் இன்றும் பிரபஞ்சன் மீதான மதிப்பை தகர்த்துவிடாமல் தக்க வைத்துக்கொண்டிருக்கிறது.

பிரபஞ்சனுடைய எழுத்துக்கு ஊற்றுக்கண்ணாக இருப்பது-மனிதர்கள் மீதான சமூகத்தின் மீதான அன்புதான்-பெரும் கருணைதான். இதை அவரே கருணையினால்தான் - என்ற சிறுகதையில் எழுதியிருக்கிறார். கேசவன் என்ற இளைஞன் தன் காதலி சுமதி கொலை செய்யப்பட்டதற்கு காரணமானவனை கொன்றுவிட்டு தலைமறைவாகிவிடுகிறான். கேசவன் ஒரு கொலைதான் செய்கிறான். ஆனால் காவல்துறை பல கொலைகளையும், சமூக விரோத செயல்களையும், தீவிரவாத இயக்கங்கள் செய்த அத்தனை குற்றங்களையும் அவன் மீது சுமத்துகிறது. நக்சலைட்- என்ற முத்திரையும் குத்தப்படுகிறது. காவல்துறை ஓயாமல் தேடுகிறது. தலைமறைவு வாழ்க்கை யதார்த்தத்தை மட்டுமல்ல பல உண்மைகளையும், வாழ்வின் கொடூரத்தையும் கேசவனுக்கு உணரச் செய்கிறது. மனம் தரும் துன்பத்திலிருந்து விடுபட வேறு வழியின்றி காவல்துறையில் சரணடைய விரும்புகிறான். காவல்துறை கேசவனை கைது செய்கிறது. தலைமறைவான ஒரே காரணத்திற்காக நூற்றுக்கணக்கான குற்றங்கள் அவன் மீது சுமத்தப்பட்டிருக்கிறது. ஒவ்வொரு குற்றத்திற்காகவும் விசாரணை. எவ்வளவு காலத்திற்கு நடக்கும்? எதுவும் தெரியாது. விசாரணை என்ற பெயரில் நடக்கவிருக்கும் கொடூரமான கேள்விகள், சித்ரவதைகள், அதிலிருந்து அந்த இளைஞனால் மீள முடியுமா என்றால் முடியாது என்றே தோன்றுகிறது. அந்த இளைஞனுக்கு உதவ வேண்டும் என்று தேவா- என்ற ஆய்வாளர் நினைக்கிறார். எப்படி உதவுவது? பல மாதங்கள், பல ஆண்டுகள் அனுபவித்தும் தீராத வாதையிலிருந்து விடுவித்துவிடுகிறார். சரணடைய வந்தவனை தப்பிக்க முயன்றதாக

சுட்டுக் கொன்றுவிடுகிறார். கேசவன் சகல துன்பங்களிலிருந்தும் விடுதலை அடைந்துவிடுகிறான். சுட்டுக் கொன்ற தேவாவுக்கத்தான் துயரம். தேவா-என்ற ஆய்வாளர் வேறு யாருமல்ல-பிரபஞ்சன்தான். மனித மனம், மனித உடல் படுகிற அவஸ்தையை, துன்பத்தை தாங்க முடியாமல் தத்தளிக்கிற மனம் கொண்டவனே கலைஞனாக, படைப்பாளியாக இருக்க முடியும். பிரபஞ்சனிடம் இருக்கும் பெரும் கருணைதான் கேசவனை சுட்டுக் கொல்ல வைக்கிறது. இந்த அன்புதான், இந்த கருணைதான் பிரபஞ்சனின் எழுத்து, எழுத்துக்கான ஊற்றுக்கண். கற்பனையும் வாழ்க்கையும், படைப்பும் யதார்த்தமும் வேறுவேறாக பிரபஞ்சனின் எழுத்துக்களில் இருப்பதில்லை. படைப்பாளி தனக்கு மட்டுமல்ல, தனது படைப்புக்கு மட்டுமல்ல, தான் வாழ்கிற சமூகத்திற்கும் நேர்மையானவனாக இருக்கிறான். நிஜமான கலைஞன் தான் வாழ்கிற சமூகத்தோடு குறுக்கீடு செய்கிறான். ஒவ்வாமை குறித்து கேள்வி எழுப்புகிறான். குறுக்கீடு செய்வதும், கேள்வி எழுப்புவதும், விமர்சனம் செய்வதும்-சுய லாபத்திற்காக அல்ல. சமூக மேம்பாட்டிற்காக, மனித குல மேம்பாட்டிற்காக. எழுத்தாளன்தான் இதை செய்ய முடியும். பிரபஞ்சனும் அதைத்தான் செய்திருக்கிறார்.

பிரபஞ்சனின் எழுத்தின் நோக்கம் என்ன என்பதை தெளிவாக 'ஒரு மனிதனைப் பற்றிய வெள்ளை அறிக்கை' என்ற கதையில் நாம் அறிய முடியும். அக்கதையில் வரும் ஒரு உரையாடல்:

“எதன் மீது யாரை எதிர்த்து உங்கள் யுத்த சன்னம்” என்று கேட்டேன்.

“உங்களையும், உங்கள் அறங்கள், சட்டங்கள், நீதிகள், விழுமியங்கள் அனைத்தையும் எதிர்த்து.” இதுதான் பிரபஞ்சனுடைய எழுத்தாக, எழுத்தின் நோக்கமாக இருக்கிறது. இப்படி 'ஒரு மனுஷி' 'அப்பாவின் வேஷ்டி', 'பாதுகை', 'பிரம்மம்' ஆகிய சிறுகதைகளிலும் சமூகம் குறித்த விமர்சனம், எள்ளல் இயற்கையாக அமைந்திருப்பதைக் காண முடியும். மரி என்கிற ஆட்டுக்குட்டி

என்கின்ற சிறுகதையில் அற்புதமரி என்கிற சிறுமி பள்ளியைவிட்டு நீக்கப்படுகிற விஷயத்தை காட்சிப்பூர்வமாக நிகழ்த்திக்காட்டியிருப்பதை பார்க்க முடியும். அற்புத மரி ஏழை மட்டுமல்ல, எளிய குடும்பத்தைச் சார்ந்தவள். இதையே காரணமாக வைத்து அவள் பள்ளியைவிட்டு நீக்கப்படுகிறாள். அவள் நீக்கப்பட்டது ஜாதியோடு பொருளாதாரத்தோடு தொடர்புடையதாக மட்டுமல்ல, இன்றைய நிலையிலும்கூட அனைவரும் கல்வி கற்பதற்கான வாய்ப்புகள் மறுக்கப்படுகின்றன என்பதை மரி என்கிற ஆட்டுக்குட்டி-கதையின் வழியே ஜாதிய வேர்கள், மத துவேஷங்கள் நம்முடைய சமூகத்தில் எவ்வளவு ஆழமாக வேருன்றியிருக்கிறது என்பதை கேள்விக்குள்ளாக்குகிறார். இதுதான் பிரபஞ்சனுடைய எழுத்தின் நோக்கம்-அதிகாரம் என்பது பிறரை வஞ்சிப்பதற்காக, மேலாதிக்கம் செய்வதற்காக என்பதை சமூக நியதியாக ஏற்க முடியாது என்பதை இக்கதையின் வழியே சொல்கிறார்.

நமக்கு முன் ஒரு சமூகம் இருந்தது. அந்த சமூகத்திற்கென்று அறநெறிகளும் இருந்தன. முந்தைய சமூகத்தில் மனிதர்கள் எவ்வாறு சிந்தித்தார்கள், எவ்வாறு வாழ்ந்தார்கள், அவர்கள் வாழ்க்கை அறமாகக்கொண்ட பண்புகள் என்ன, அவர்களுடைய வாழ்வியக்கம் என்பது எதை நோக்கியதாக இருந்தது என்பதை வாழ்வினுடாக அறிவதும் வரலாறுதான். வெறும் புள்ளி விபரங்கள் மட்டுமே வரலாறு அல்ல. ஒரு கலைஞனுக்கும், ஒரு வரலாற்று ஆசிரியனுக்குமான வேறுபாடு இதுதான். எல்லாவற்றையும் வாழ்க்கையாக பார்ப்பவன் கலைஞன். வெறும் தகவலாக, புள்ளி விபரமாக பார்ப்பவன் வரலாற்று ஆசிரியன். பிரபஞ்சன் கலைஞன் என்பதை 'மானுடம் வெல்லும்' , 'வானம் வசப்படும்' -ஆகிய நாவல்கள் நிரூபித்து காட்டுகின்றன. இந்த இரண்டு நாவல்களிலும் வீர சாகசங்கள் இல்லை. அந்தப்புர லீலைகள் இல்லை. ஏழு கடல், ஏழு கோட்டை தாண்டி இருக்கும் இளவரசியை தூக்கிகொண்டு வரவில்லை. கற்பனையான சம்பவங்கள் என்று எதுவுமில்லை. நடக்காத ஒன்றை, நடக்க முடியாத ஒன்றை நடந்ததாக இட்டு கட்டவில்லை. பொய்மைகள் எதுமில்லை. புனைவு இருக்கிறது.

இட்டு கட்டிய கற்பனை இல்லை. நமக்கு ஒரு தலைமுறைக்கு முந்தைய மனிதர்கள் வாழ்ந்த வாழ்க்கைதான் நாவலாகி இருக்கிறது. அந்த வாழ்க்கையின் சகலவிதமான நிறைகுறைகளோடும், அச்சமுகம் பின்பற்றிய பண்பாடு, கலாச்சாரம், மரபு, அந்நியர்கலப்பு, ஆதிக்கம் போன்ற சமூக இயக்கத்தை ஆடம்பரமில்லாத நடையில் எழுதியிருக்கிறார். மானுடம் வெல்லும், வானம் வசப்படும்-ஆகிய இரண்டு நாவல்களிலுமே பெண் பாத்திரங்கள் முக்கியமான இடத்தை வகிக்கின்றன. "கோகிலா... நம்ம வாழ்க்கையே இருட்டு வாழ்க்கைதான். இருட்டியதுக்குப் பின்னால்தான் ஆம்பளைகளுக்கு நம் ஞாபகம் வரும். இருட்டு வானத்திலேதான் நட்சத்திரங்களுக்கு மரியாதை. சூரியன் வந்த பிறகு நட்சத்திரம் வெளுத்துத்தானே போகும்" என்று கோகிலாவின் தாய் கூறுகிறாள். கோகிலா, குருசு, சின்னாள்-வழியாக தேவதாசி முறை குறித்தும், தேவதாசிகளின் மனநிலை குறித்தும்-தெளிவாக எழுதுகிறார். இதே மாதிரி வானம் வசப்படும்-நாவலிலும் 'அல்லிப்பூ வயிற்றில் அவரைக்காய் காய்ச்சுதுபோல நீ எங்கிருந்தடி எனக்கு மகளாக வந்து வாய்த்தாய்? தாசி வீட்டுப் பெண்களுக்கு நிறம் மட்டமாய் இருக்கலாம். திறம் மட்டாய் இருக்கலாமோ? மற்ற ஜாதிப் பெண்களுக்கெல்லாம் கண்கள் என்பது காண மட்டும்தான். நமக்கு அவை அம்புகள் அல்லவா?" என்று சம்பூர்ணா தன் மகளுக்கு தாசி குலத்து பெண்கள் எப்படி இருக்க வேண்டும் என்பதை சொல்கிறாள். இரண்டு நாவல்களிலுமே தாசிகளுக்கு முக்கியமான இடம் இருக்கிறது. சமூகத்தின் இழிவுகளை எழுதுவதில் பிரபஞ்சன் முன்வரிசையில் நிற்பவர். வானம் வசப்படும், மானுடம் வெல்லும் ஆகிய இரண்டும் நாவல்களிலும் மொழியில், வெளிப்பாட்டில் சோதனைகளை செய்திருக்கிறார். அவருடைய எழுத்தில் அரியகுணமாக இருப்பது எள்ளல், எளிமை. கடினமாக எழுதுவதைவிட எளிமையாக எழுதுவதுதான் சிரமமானது. மதிப்பு வாய்ந்தது.

ஒரு எழுத்தாளனாக பிரபஞ்சனுக்கு சமூகத்தின் பெரிய நிகழ்வுகளிலிருந்து சிறிய நிகழ்வுகள் வரை எல்லாவற்றின் மீதும்

கேள்விகள் இருக்கின்றன. முரண்பாடுகள் இருக்கின்றன. முரண்பாடுகளை ஆராய்வதுதான் அவருடைய கதைகள். பொதுவாக அவருடைய அக்கறைகள் பெண்கள் மீதும் குழந்தைகள்மீதும் கூடுதலாக இருக்கிறது. அதற்கு நல்ல உதாரணமாக இருப்பது 'பானு உன்னுடைய புத்தக பை அண்ணனிடம் இருக்கிறது' என்ற கதை. கதையில் கதை சொல்லி, பானு, மூர்த்தி ஆகியோர் வருகிறார்கள். வீட்டில் குழந்தைகள் விளையாடுகின்றன. குழந்தைகள்-குழந்தைகளுக்குரிய தன்மையோடு விளையாடுகிறார்கள். குழந்தைகள் இயந்திரங்களோடும், இயந்திரங்களின் வழியாகவும் விளையாடாத காலத்தில் நடக்கிறது கதை. கதையின் மையம் இன்று குழந்தைகள் என்ன விளையாடுகிறார்கள், எப்படி விளையாடுகிறார்கள் என்பதுதான். வன்முறையை விரும்புகிற, வன்முறையை பிரயோகப்படுத்துகிற குழந்தைகளாக எது மாற்றியது? நம்முடைய இன்றைய குழந்தைகளின் மனதிலும் மூளையிலும் காட்சி ஊடகங்களின் விளம்பரங்களும், நகைச்சுவை துணுக்குகளுமே நிறைந்திருக்கின்றன. நம்முடைய குழந்தைகள் தொலைக்காட்சியையும், கணினியை மட்டுமே பார்த்து வளர்கிறார்கள். ஆரோக்கியமான சமூகத்திற்கு இது ஏற்ற செயல் அல்ல என்பது பிரபஞ்சனுடைய கவலை. மோசமாக வளர்கிற குழந்தைகளுக்கிடையிலும் எப்படி பாலீன வேறுபாடும், உயர்வு தாழ்வும் உண்டாகிறது என்பது வியக்க வைக்கிறது. அந்த வியப்பால் எழுதுகிறார். "அப்பாவுக்கும் பெண் இல்லை. எனக்கும் பெண் இல்லை. என்னுடைய மருமகள்களே என் பெண்கள். இரண்டுக்கும் வித்தியாசமென்ன?" இதற்கு சமூகம்தான் பதில் சொல்ல வேண்டும். வேறுபாடுகள் வித்தியாசங்கள் இருப்பதால்தான் கேள்விகள் எழுகின்றன.

எழுத்தாளன் என்பவன் காலத்தில் வாழ்கிறவன். அவன் வாழ்கிற காலத்தில் நிகழ்கிற நிகழ்வுகளுக்கு எதிராக குரலெழுப்புகிறவன். சோரம்போன எழுத்தாளர்கள் மட்டுமே நிர்வாகத்திற்கு, அதிகாரத்திற்கு கட்டுப்பட்டு பிரச்சனைகளை சந்திக்காமல்

நழுவிப்போவார்கள். ஆனால் நிஜமான எழுத்தாளன், அதிகாரத்திற்கு எதிரானவன். அடக்கு முறைகளுக்கு எதிரானவன் என்பதை பிரபஞ்சனுடைய 'நீரதன் புதல்வர்' என்கிற கதை நிரூபிக்கிறது. இந்தியாவில் தமிழகத்தில் மிசா காலத்தில் நடந்த நிகழ்வுகளை படம் பிடிக்கிறது கதை. அதிகார மையங்கள் எப்போதுமே சகிப்புத்தன்மையற்றதாகவே இருக்கிறது. முக்கல், முணகல், வேகமாக மூச்சு விடுவதைக்கூட அது அனுமதிப்பதில்லை. அதனால்தான் மிசா காலத்தில் எளிய மனிதர்கள்கூட தண்டனை பெறுகிறார்கள். அவர்கள் செய்த ஒரே குற்றம், கொடூரமான காலத்தில் உயிருடன் இருந்ததுதான். இதைத்தான் 'நீரதன் புதல்வர்' - கதையின் வழியாக, பாலு, மூர்த்தி, நாராயணசாமி காவலர் ஆகிய பாத்திரங்களின் வழியே பிரபஞ்சன் நிகழ்த்திக்காட்ட விரும்புகிறார். வாழ்தலுக்கான நெருக்கடிகள் கூடும்போது சராசரி மனிதனாக சமூகத்தில் நடக்கிற அனைத்தையும் வேடிக்கைப் பார்க்கிற ஒரு மனிதனாக, வேடிக்கைப் பார்த்ததை உடனே மறந்துவிட்டு தன்னுடைய காரியத்தில் மூழ்கிப்போகிற மனிதனாக எழுத்தாளன் இருப்பதில்லை என்பதைத்தான் 'நீரதன் புதல்வர்' கதை வாசகனுக்கு சொல்கிற செய்தி. எழுத்து என்பது எழுதுதல் என்கிற செயல்பாடு அடிப்படையில் அதிகாரத்திற்கு எதிரானதுதான்.

பிரபஞ்சனுடைய நாவல்களில், சிறுகதைகளில் வரக்கூடிய மனிதர்கள் வாழ துடிப்பவர்கள். அவர்களுக்கு வாழ்க்கையின் மீது சிறுசிறு புகார்கள் உண்டு. குற்றச்சாட்டுகள் உண்டு. ஆனால் வாழ்வின் மீது ஆழ்ந்த வெறுப்போ கசப்போ கிடையாது. வாழ்வினுடாக, வாழ்வை எதிர்கொள்வதினுடாகத்தான் வாழ்க்கைக்கு ஒரு அர்த்தத்தை உருவாக்க முடியும் என்று நம்புகிறவர்கள். இந்த இடத்தில்தான் பிரபஞ்சன் மற்ற எழுத்தாளர்களிடமிருந்து சற்று வேறுபட்டவராக, மாறுபட்டவராக இருக்கிறார். எழுத்தாளன் வாழ்வின் மீது நம்பிக்கைக் கொள்வதற்கான காரணிகளை தேடி தருபவனாக இருக்க வேண்டும். அவநம்பிக்கைகளை அல்ல.

தமிழ்ச் சூழலில் சிறு பத்திரிகை, பதிப்பகம் என்பது அறிவு சார்ந்த, மொழி, கலாச்சார பண்பாடு சார்ந்த செயல்பாடு என்கிற நிலைமாறி அதிகாரத்தை நோக்கிய பயணமாக, அதிகார பீடமாவதற்கான செயல்பாடுகளாக, கார்பரேட் நிறுவனங்களாக மாறுவதற்கான காரியங்களாக இருக்கின்றன. ஜனநாயகம் வேண்டுமென்று குரல் கொடுத்தவர்கள், சிறிதும் ஜனநாயகத்தன்மையை மதிக்காதவர்களாக, அதிகார பீடங்களுக்கு எதிராக, கார்பரேட் நிறுவனங்களுக்கு எதிராக எழுத வந்தவர்கள், ஓங்கி குரல் கொடுத்தவர்களில் பலர் இன்று அதிகார பீடமாகவும், கார்பரேட் நிறுவனமாகவும் மாறிவிட்டார்கள். அதாவது புனிதர்களும் புழுகுக்குட்டையும். பிரபஞ்சன் இதுவரை சிறு பத்திரிகை எதையும் தொடங்கவில்லை. பதிப்பகம் எதையும் ஆரம்பிக்கவில்லை. அவ்வாறு செயல்படுவதற்கான எல்லா வாய்ப்புகளும் அவருக்கு இருந்தன. ஆனால் தான் ஒரு எழுத்தாளன். எழுதுவது மட்டுமே தன்னுடைய வேலை என்று இன்றுவரை செயல்பட்டிருப்பது வியப்பானதுதான். தமிழ் சூழலில் ஒரு எழுத்தாளனாக மட்டுமே இயங்குவது என்பது எளியக் காரியமல்ல. கடந்த நாற்பதாண்டுகாலமாக தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றோடு இணைந்தே வளர்ந்தவர், வாழ்ந்தவர் பிரபஞ்சன். எவ்வளவு புறக்கணிப்புகள், எவ்வளவு உதாசீனங்கள் நிகழ்ந்திருக்கும்? எல்லாவிதமான புறக்கணிப்புகளையும் மீறி இலக்கியம், பண்பாடு, அரசியல் பேச்சுகள் என்று பல துறைகளிலும் இன்றுவரை செயலாக்கத்துடன் செயல்படுவதற்குக் காரணம்-அவருடைய மூளை எந்த குறுகிய வட்டத்திற்குள்ளும் செயல்படாதது மட்டுமல்ல, அவருடைய மூளை கோட்பாடுகளால் நிறைந்ததல்ல என்பதால்தான். பொய்மைகளையும், கீழ்மைகளையும், ஜோடனைகளையும் தவிர்த்த எழுத்து, வாழ்வை முன்னிறுத்திய எழுத்து பிரபஞ்சனுடையது. "அரசாங்க அலுவல் எனப்பட்ட பொய், வஞ்சம், துரோகம் முதலான சகல கீழ்மைகளையும் கழுவிக்களைபவர் போல்' என்று மானுடம் வெல்லும் நாவலில் வருகிறது. பொய், வஞ்சகம், கீழ்மை குணங்களுக்கு எதிரானவனே-எழுத்தாளன்-கலைஞன் என்பவன்.

பிரபஞ்சன் ஒரு கலைஞன் என்பதற்கு அவருடைய எழுத்துக்களே சாட்சி.

பிரபஞ்சனுடைய எழுத்துக்களை ஒரு சேர படிக்கும்போது தெரிவது- ஒவ்வொருக்கும் ஒவ்வொருவிதமான வாழ்க்கை நெறி. பிரபஞ்சனுக்கு எழுதுவதும் படிப்பதும் தான் வாழ்க்கை நெறி. அவர் சமூகத்தில் சில விதைகளை தூவ முயல்கிறார். சொற்கள் என்ற விதைகளை. இந்த விதைகள்தான் பிரபஞ்சனுடைய எழுத்துக்கள். கட்டாந்தரையிலும் முளைக்கும் ஆற்றலுள்ள வீரிய விதைகள்.

நடைவழி நினைவுகள் - பிரபஞ்சன்: மானுடம் பாடிய எழுத்து

<https://www.hindutamil.in/news/literature/518909-prabhajan-memories.html>

பிரபஞ்சனின் எழுத்துலகப் பயணம் மிக நெடியது. 55 ஆண்டுகளுக்கும் மேலானது. இப்பயணத்தில் வெளியான புத்தகங்களின் எண்ணிக்கை கணிசமானவை மட்டுமல்ல; காத்திரமானவையும்கூட. மானுட வாழ்வின் மேன்மையைப் போற்றிய எழுத்துகள் அவருடையவை. சகமனிதர்களிடம் நேசத்தையும் பரிவையும் பகிர்ந்துகொள்வதன் மூலமே வாழ்வு பரிபூரணம் எய்தும் என்று நம்பிக்கை கொண்டவை. உலகம் அன்பால் தழைக்க வேண்டும் எனக் கனவுகாண்பவை. மனித இருப்பு பற்றிய விசாரணையினூடாக அன்பின் விதைகளைத் தூவிச் செல்பவை. தனது வாழ்வியக்கத்தையும் அப்படியாக அமைத்துக்கொண்டு பிரகாசித்தவர் பிரபஞ்சன்.

தனது 16-வது வயதில், பள்ளிப் படிப்பின் இறுதியில் எழுதத் தொடங்கியவர். 1961-ல் 'பரணி' என்ற இதழில் ஒரு கதையும் கவிதையும், அதே ஆண்டில் 'கலைச்செல்வி' என்ற இதழில் ஒரு

கட்டுரையும் பிரசுரமாகியிருக்கின்றன. 1971-ல் கோவையிலிருந்து சில படைப்பாளிகள் இணைந்து நடத்திய 'வானம்பாடிகள்' கவிதை இயக்கத்தோடு தன்னைப் பிணைத்துக்கொண்டார். சொந்தப் பெயர் துறந்து சாதி, மத அடையாளங்களுற்ற பெயர்களைப் புனைபெயர்களாகக் கொண்டனர். அதன் நிமித்தம் வைத்திலிங்கம், பிரபஞ்சன் ஆனார். பிரபஞ்ச கவி என்ற பெயரில் 'வானம்பாடி' இதழில் கவிதைகள் எழுதினார். திராவிட இயக்கப் பற்று, மார்க்ஸியப் பிடிமானம், தமிழர் வாழ்வு, அரசியல், பண்பாட்டுச் சலனங்கள் குறித்த அவதானிப்பு எனத் தன் வாழ்வின் கதியில், பல்வேறு பாதைகளினூடாகப் பயணப்பட்ட பிரபஞ்சன், அதன்வழி தனதான இலக்கியத்துவப் பாதையைக் கண்டடைந்தார். ஆனால், எப்போதும் அவரது இலக்கிய நம்பிக்கை என்பது, மானுடம் போற்றுவதையும், அன்பையும் பரிவையும் முன்னிறுத்துவதையுமே இலக்காகக் கொண்டிருந்திருக்கின்றன. 'நேற்று மனிதர்கள்' சிறுகதைத் தொகுப்பு முன்னுரையில் அவர் இவ்வாறு குறிப்பிடுகிறார்: "மனிதன் சகமனிதன்பால் அன்பு செலுத்த வேண்டும். எனில், மனிதனைப் புரிந்துகொள்ள வேண்டும். அப்படி எனில், அவன் தன்னைத் தானே புரிந்துகொள்ள வேண்டியது அவசியம். இங்கனம், மனிதன் தன்னை அறிவதற்குக் கலையும் இலக்கியமும் மிகப் பெரும் துணையாய், ஒரு நல்ல சிநேகிதனாய் நிற்கும் என்று நான் உளப்பூர்வமாக நம்புகிறேன்."

1982-ல் அவரது முதல் புத்தகமாக வெளிவந்த, 'ஒரு ஊரில் ரெண்டு மனிதர்கள்' சிறுகதைத் தொகுப்பு, அவரைத் தமிழின் குறிப்பிடத்தகுந்த புனைகதையாளராக அடையாளம் காட்டியது. அடுத்த முப்பத்தைந்து ஆண்டுகளுக்குள் இருபதுக்கும் மேற்பட்ட சிறுகதைத் தொகுப்புகள் (300 சிறுகதைகளுக்கும் மேலானவை), 21 நாவல்கள், ஒரு கவிதைத் தொகுப்பு, 3 நாடகங்கள், 5 குறுநாவல் தொகுப்புகள், 8 கட்டுரை நூல்கள் என அவரது எழுத்துலகம் விரிந்து பரந்தது. பிரபஞ்சனுடைய இறுதிக் காலத்தில் அவருக்கு உற்ற

துணையாக இருந்த பி.என்.எஸ்.பாண்டியன் வெளியிட்டிருக்கும் 'பிரபஞ்சன்: ஓர் எழுத்தின் பயணம்' என்ற சிறு கையேடு தரும் தகவல் இது. அவரது பல நெடுங்கதைகளை நாவல் பட்டியலில் சேர்த்துவிட்டிருப்பது இதன் குறை.

சமகால வாழ்வில், கருத்துலகம் சமூகத்துக்கு அளித்த சாரங்களின் சில அம்சங்களைத் தன் வாழ்வின்னூடாகக் கிரஹித்துக்கொண்டு அவற்றைப் புனைவுகளாக்கும் அம்சத்தில் ஜெயகாந்தனையும், மனித மன உணர்வுகளின், குறிப்பாகப் பெண்களின், நுண்மைகளின்னூடாகப் பயணிப்பதில் ஜானகிராமனையும் பிணைத்துக்கொண்டிருக்கும் தனித்துவப் படைப்புலகம் பிரபஞ்சனுடையது.

பிரபஞ்சனின் புனைவாக்கங்களில் மிகச் சிறந்தவை 'மானுடம் வெல்லும்' , 'வானம் வசப்படும்' ஆகிய இரண்டு வரலாற்று நாவல்கள். இந்த இரு நாவல்களையும் எழுதுவதற்கு அவருக்கு ஆதாரமாக அமைந்த அரிய பொக்கிஷம், 'ஆனந்தரங்கம் பிள்ளை டயரி' . இதன் வெளிச்சத்திலிருந்துதான் அவரது இந்த இரண்டு நாவல்களும் புனைவு பெற்றிருக்கின்றன. பிரெஞ்சு ஆளுநர் துய்ப்பிளேவிடம் துவிபாஷியாகப் பணியாற்றியவர் ஆனந்தரங்கர். இப்பணிக் காலத்தில் அவர் பார்த்த மற்றும் அறிந்த அரசியல் நிகழ்வுகளை ஆனந்தரங்கர், 1736 செப்டம்பர் 16 முதல் 1761 வரை தொடர்ந்து நாட்குறிப்புகளாக எழுதிவந்திருக்கிறார். இந்த டயரிக் குறிப்புகளின் பின்புலமும் பிரபஞ்சனின் படைப்பு மேதமையும் இணைந்து உறவாடி, இவ்விரு நாவல்களையும் வளப்பமானதாக ஆக்கியிருக்கின்றன.

'மானுடம் வெல்லும்' நாவல், 1735 முதல் 1742 வரையான ஏழாண்டுகளின் போதான புதுச்சேரியின் வரலாற்றைப் பின்புலமாகக் கொண்டது. 1735-ல் புதுச்சேரியை ஆள்வதற்கென பிரான்ஸிலிருந்து தூய்மா என்பவர் வருவதிலிருந்து இந்நாவல் ஆரம்பமாகிறது. இக்காலகட்டத்தில்தான் ஆனந்தரங்கம் பிள்ளை, அரசியலில், அதிகார

வட்டத்தில் முக்கியத்துவம் பெறத் தொடங்குகிறார். "இக்காலகட்டத்து உழைக்கும் மக்களது, நிலச்சுவான்தார்களது, அதிகாரிகளினது, தாசிகளினது வாழ்வு எங்கனம் இருந்தது என்கிற கலாபூர்வமான, இலக்கியரீதியான விமர்சனமே இப்புதினம்" என்று பிரபஞ்சன் கூறுவது இந்நாவலில் மெய்ப்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இந்நாவலின் தொடர்ச்சியாக, அடுத்த பத்தாண்டுக் கால புதுவை அரசியல் வரலாற்றுப் புனைவாக அமைந்தது 'வானம் வசப்படும்' . இந்நாவல்தான், 1995-ல் பிரபஞ்சனுக்கு சாகித்திய அகாடமி விருது பெற்றுத்தந்தது. எனினும், 'வானம் வசப்படும்' நாவலை விடவும் அடர்த்தியும் செறிவும் புனைவுச் சுழிப்புகளும் கொண்டது 'மானுடம் வெல்லும்' .

இந்நாவல்கள் பற்றிப் பிரபஞ்சன்: "ஆறாயிரம் மைல்களைக் கடந்து இங்கு வந்துசேர்ந்த ஐரோப்பியனுக்கும், இந்த மண்ணில் பிறந்த தமிழனுக்கும் அல்லது இன்னொரு இனத்தானுக்கும் மனித சுபாவம் எப்படியெல்லாம் செயல்பட்டிருக்கிறது என்று உடைத்துப் பார்ப்பது எனக்கு சுவாரஸ்யம் தருகிறது. அதிலும், இரண்டு நூற்றாண்டுக்கு முந்தைய மனிதர்கள் எப்படிச் சிந்தித்தார்கள், செயல்பட்டார்கள், அவர்களின் மனித சுபாவம் எப்படிச் சுழித்துக்கொண்டது என்று பார்ப்பது கூடுதல் சுவாரஸ்யமாக இருக்கும். எனக்கு இருந்தது" என்கிறார். நிச்சயம் வாசகனுக்கும் இருக்கும் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

"தமிழில் தக்க வரலாற்று நாவல்கள் இல்லை என்கிற வசைச் சொல் என்னால் ஒழிந்தது!" என பிரபஞ்சன் பெருமிதத்தோடு கூறுவதில் சிறு மிகையுமில்லை. பிரபஞ்சனின் இந்த வரலாற்று நாவல்களில்தான் நம் தமிழ் மக்கள், உழைக்கும் சாமானியர்கள், நிலச்சுவான்தார்கள், அதிகார வட்டத்திலிருப்பவர்கள், மன்னர்கள் மது அருந்தவும் மீன்

சாப்பிடவும் கள் குடிக்கவும் கருவாடு சாப்பிடவும் முடிந்திருக்கிறது.
இது ஒரு எளிய உதாரணம்தான்.

இவ்விரு நாவல்களையும் 'நற்றிணை' பதிப்பகம் அழகிய மறுபதிப்பாக வெளியிட்டபோது நான் அப்பதிப்பகத்தில் பணியாற்றியதால் அவற்றின் மெய்ப்பைச் சரிபார்க்கும் பொறுப்பு அமைந்தது. அப்போது, பனுவலில் ஏற்பட்ட சில சந்தேகங்கள் குறித்து அவரிடம் அவ்வப்போது பேச வேண்டி வந்தது. அவர் மிகக் கவனமாக எழுதியிருக்கிறார் என்பதை அப்போது அறிந்துகொள்ள முடிந்தது. குறிப்பாக, ஒரு பெயரைச் சாமானிய மக்கள் உச்சரிப்பதற்கும், படித்த, பிரெஞ்சு அறிந்த, அதிகார அமைப்பில் உள்ளவர்கள் உச்சரிப்பதற்குமான வேறுபாட்டையெல்லாம் அவர் மிகத் துல்லியமாகப் பயன்படுத்தியிருப்பது தெரிந்தது. பல்வேறு தளங்களில் இருட்டிலிருந்து வெளிச்சத்துக்கும், அறியாமையிலிருந்து ஞானத்துக்கும் இந்நாவல்கள் நம்மை அழைத்துச் செல்கின்றன.

- சி.மோகன், எழுத்தாளர்.

பிரபஞ்சன்: வாழ்தலின் மகத்துவம்

சி.மோகன்

<https://www.hindutamil.in/news/literature/517898-writer-prabanchan.html>

மனிதனாக வாழ்வதன் மகத்துவத்தை மனபூர்வமாக உணர்ந்து தன் வாழ்வை வெகு சுபாவமாகப் பேணியவர் பிரபஞ்சன். அல்லல்பட்ட, அலைக்கழிக்கப்பட்ட வாழ்வின் நெருக்கடியிலும் வாழ்வைப் புகார்களின்றி சகஜமாக எதிர்கொண்டவர். தான் தேர்ந்த வாழ்க்கையிலிருந்தும், அதன் மீது கொண்ட நம்பிக்கையிலிருந்தும் பிசகாதவர். அவரது சிறு பிராய வாழ்க்கை வடிவமைத்த வலுவான

அடித்தளத்தோடு கட்டமைந்த வாழ்க்கை. பிரபஞ்சனின் இந்த வாழ்க்கை முறையின் உயிர்ச் சுடராக அவரது அப்பா இருந்திருக்கிறார். அவரது அப்பாவைப் பற்றிய பிரபஞ்சனின் சித்திரம் இது:

‘என் அப்பாதான் எனக்கு ஆதர்சம். மிகவும் மேன்மையான மனிதர் அவர். சைனாப் பட்டுச் சட்டை, சாண் அகலப் பட்டுச் சரிகை வேட்டி, அமெரிக்கன் கிராப்பு, கட் ஷூக்கள், பிரான்ஸ் பரிமள வாசனைப் பொருட்களோடும் அவர் வாழ்ந்தார். பாகவதரின், சின்னப்பாவின், வசந்த கோகிலத்தின், ராஜகுமாரியின் ரசிகர் அவர். கிட்டப்பா பாடல்களில் கிறங்கிப்போவார். கிராமபோன் என்கிற வஸ்து, எங்கள் வீட்டில் கிட்டப்பா, சுந்தரம்பாளையே பாடிக்கொண்டிருக்கும். அந்த அப்பா, ஒரு நாளில் ஒரு வேளையே சாப்பிட்டு வாழ நேர்ந்த ஒரு பத்தாண்டையும் அவருடன் சேர்ந்து வாழக் கொடுத்து வைத்திருக்கிறேன். உப்பரிகையிலும் பாதாளத்திலும் யாரையும் குற்றம் சொல்லாத, வெறுக்காத, மிகுந்த சாந்த பாவத்தோடு துன்பங்களை எதிர்கொண்ட அந்த மாமனிதரைப் போல் வாழ்ந்து தீர்ந்தால் நான் மகிழ்ச்சியடைவேன். என் ஒரே பிரார்த்தனை இது மட்டும்தான். மனிதனாக வாழ்தல் மகத்தானது.’ பிரபஞ்சனின் பிரார்த்தனை அவரை வழிநடத்தியது. மகத்தான மனிதனாக வாழ்ந்தார். சாந்தம் அவரைத் தழுவிருந்தது.

1945 ஏப்ரல் 27 அன்று புதுச்சேரியில் பிறந்தவர் பிரபஞ்சன். இயற்பெயர் வைத்திலிங்கம். பள்ளிப் படிப்பு புதுச்சேரி பெத்தி செமினார் பள்ளியில் அமைந்தது. கோடைக் கால விடுமுறைகளின்போது விழுப்புரத்தில் வசித்த தாத்தா வீட்டுக்குச் செல்கையில் அங்கிருந்த அலமாரியில் நிறைந்திருந்த தமிழ் இலக்கிய நூல்களை வாசித்துத் தன் ரசனையை ஏதோ ஒருவகையில் வளர்த்துக்கொண்டிருக்கிறார். அவரது பதினான்காம் வயதிலேயே ரோமன் ரோலந்து நூலகத்தில் அவரது அப்பா அவரை உறுப்பினராகச் சேர்த்துவிட்டிருக்கிறார். அவரது வாழ்வில் அதன் முக்கியத்துவம்

பற்றி பிரபஞ்சன் குறிப்பிடுவது: 'பிருமாண்டமான தமிழ், ஆங்கில, பிரெஞ்சு நூலகம் அது. என் வாழ்வில் நான் கடன்பட்ட ஸ்தலம் அது. தமிழ் மொழிபெயர்ப்பில் வந்திருந்த அத்தனை நூல்களும் அங்கிருந்தன. க.நா.சு. மொழிபெயர்த்தவை, அ.கி.ஜயராமன், கோபாலன் நூல்கள், த.நா. சேனாதிபதி, குமாரசாமி நூல்கள், சாமிநாத சர்மா, பழைய ஆயிரத்தோர் இரவுகள், ஆர். சண்முகசுந்தரத்தின் சரத் சந்திரர் நூல்கள், சுத்தானந்த பாரதியின் பிரெஞ்சுத் தமிழ் ஆக்கங்கள், ரஷ்ய மொழிபெயர்ப்புகள், குறிப்பாக சொக்கலிங்கத்தின் போரும் வாழ்வும் முதலான பேரிலக்கியப் பரிச்சயங்கள் என்னைப் பதப்படுத்திக்கொண்டிருந்தன.'

மேலும், இந்த நூலகம்தான் அவரது வாழ்வின் திசையை வடிவமைத்திருக்கிறது. இங்குதான், வையாபுரிப் பிள்ளை, ரா.பி.சேதுப்பிள்ளை, தொ.பொ.மீனாட்சிசுந்தரம், மு.வ., ஒளவை சு.துரைசாமி ஆகிய தமிழ்ச் சான்றோர்களின் நூல்கள் மூலம் அவருக்கு சங்க இலக்கியப் பரிச்சயமும் ஈடுபாடும் ஏற்பட்டிருக்கிறது. இது குறித்து, 'என் வாழ்க்கைப் பயணம் முடிவுசெய்யப்பட்ட தருணம் அது. ஒரு முழுதான தமிழ் வாழ்வையே வாழ்வது என்று முடிவெடுக்க எனக்கு சங்க இலக்கியங்களே காரணமாயின' என்கிறார் பிரபஞ்சன். இந்த முடிவுதான் தஞ்சை கரந்தைப் புலவர் கல்லூரியில் அவரைச் சேரவைத்தது.

தஞ்சையில் படித்தபோது, தஞ்சை ப்ரகாஷ்டன் ஏற்பட்ட நட்பு, நவீனத் தமிழ் இலக்கியத்தின் வாசல்களைத் திறந்துவிட்டது. ப்ரகாஷ்ட வீட்டு மாடி நூலகத்தின் அற்புத உலகுக்குள் பிரபஞ்சன் பிரவேசித்தபோது, அவரது படைப்பு மனம் சுடர்விடத் தொடங்கியது. தஞ்சை வாழ்க்கை, கோயில்களோடும் ஆற்றுவெளியோடும் கர்னாடக சங்கீதத்தோடும் நாட்டியக் கலையோடும் அவரது மனவெளியை நிரப்பியிருக்கிறது. பட்டப் படிப்பு முடிந்ததும் வேலையேதும் அமைந்திராத நிலையில், தூரத்துச் சொந்தமான பிரமிளா ராணியுடன் 1970-ல் திருமணம் நடந்தது.

அதைத் தொடர்ந்து, புதுவை 'மாலை முரசு' வில் பத்திரிகையாளராகப் பணிபுரிந்தார். எனினும், வாழ்க்கையின் நெருக்கடி அவரைச் சென்னைக்கு நகர்த்தியது.

அவர் சென்னை வந்த பின்பு, 1980-90 ஆகிய பத்தாண்டுகள் 'குங்குமம்', 'குமுதம்', 'ஆனந்த விகடன்' எனப் பல இதழ்களில் இடையிடையே பணிபுரிந்தார். இக்காலகட்டத்தில் இவரது புனைவுகள் புத்தகங்களாக வெளிவந்து குறிப்பிடத்தகுந்த எழுத்தாளராக அறியப்பட்டார். 1990 முதல் அவர் முழுநேர எழுத்தாளனாகத் தன்னை வரித்துக்கொண்டார். இத்தேர்வு தமிழ்ச் சூழலில் நிகழ்த்தும் சாதக பாதகங்கள் அனைத்தோடும் தன் வாழ்வை இயல்பாக எதிர்கொண்டார். நாவல், சிறுகதை, கவிதை, நாடகம், கட்டுரை, உரை, உரையாடல் என நவீனத் தமிழ் இலக்கிய வாழ்வை மேற்கொண்டார். குடும்பம் புதுவையிலும் அவர் சென்னை மேன்சன்களிலும் என்றான வாழ்க்கையே தொடர்ந்தது. ராயப்பேட்டை அரசுக் குடியிருப்பில் வீடு அமைந்த பின்னும் தனிமை வாழ்க்கை தொடர்ந்தது. அவரது கலை நம்பிக்கை சார்ந்த வாழ்வு, அவருக்கான கொடையை வழங்க வெகு காலம் பிடித்தது. இதற்கிடையே அவர் தமிழின் சிறந்த படைப்பாளிகளில் ஒருவராக நிலைபெற்றார். காலமும் கனிந்துவந்தது. புதிய தலைமுறை இளம் எழுத்தாளர்களும் ஆர்வலர்களும் அவரது எழுத்திலும், சுபாவமாகச் சுடரிட்ட அன்பின் ஆளுமையிலும் வசீகரிக்கப்பட்டு அவரைச் சூழ்ந்து கொண்டாடினர்.

அவரது 72-வது வயதில் மு.வேடியப்பன், பவா செல்லதுரை, எஸ்.ராமகிருஷ்ணன் ஆகியோரின் முன்னெடுப்பில் 'எழுத்துலகில் பிரபஞ்சன் 55' என்ற ஒரு நாள் நிகழ்வு 2017 ஏப்ரல் 29 அன்று நடத்தப்பட்டது. அந்நிகழ்வில் இலக்கிய ஆர்வலர்கள் உவந்தளித்த ரூ.12 லட்சத்து ஐம்பதாயிரம் பணமும் அவருக்கு வழங்கப்பட்டது. இவ்விழாவில் பங்கேற்ற புதுவை முதலமைச்சர், அந்நிகழ்வு அளித்த உத்வேகத்தில், தங்கள் மண்ணின் மைந்தனுக்கு புதுவை அரசு விழா

எடுக்கும் என்று அறிவித்ததோடு அதை நிறைவேற்றவும் செய்தார். 2018 மே முதல் வாரத்தில் அரசு சார்பில் விழா எடுத்ததோடு, ரூ.10 லட்சம் பணமும் வழங்கினார். ஆனால், இதை அடுத்த சில மாதங்களில், புற்றுநோய் முற்றிய நிலையில் அவரை ஆட்கொண்டிருப்பது தெரியவந்தது. சில மாத சிகிச்சைக்குப் பின்னர், டிசம்பர் 21, 2018-ல் மரணமடைந்தார்.

புதுவை அரசு, அவரது உடலுக்கு அரசு மரியாதையுடன் அஞ்சலி செய்தது. ஒரு தமிழ்ப் படைப்பாளியின் உடல், தேசியக்கொடி போர்த்தப்பட்டு, 21 குண்டுகள் முழங்க ராணுவ மரியாதையுடன் தகனம் செய்யப்பட்ட அபூர்வ நிகழ்வு, வரலாற்றில் முதல் முறையாக அரங்கேறியது. நட்சத்திரமானார் பிரபஞ்சன்.

- சி.மோகன், எழுத்தாளர்.

தொடர்புக்கு: kaalamkalaimohan@gmail.com

பிரபஞ்சன்:

சாதாரணங்களின் அசாதாரண கலைஞன்

by ம.நவீன்

<https://vallinam.com.my/version2/?p=5854>

"யார்தான் சாக முடியும்? உடம்பு மண்ணுக்குப் போறது, சாவா? நினைவுகளுள்ள மனுஷர் என்னைக்குமே ஜீவிக்க முடியுமே... அதுதான் அமரத்துவம்." - பிரபஞ்சன் (அமரத்துவம் சிறுகதையில்)

பிரபஞ்சன் 01ஓர் எழுத்தாளர் இறந்தவுடன் ஏற்படும் வெறுமையின் தவிப்பில் அவரது வாசகர்கள் பல சமயங்களில் மிக அதிகமாகவே அவ்வாளுமையைக் கொண்டாடித் தீர்த்துவிடுவதுண்டு. படைப்புகளின் எண்ணிக்கை, அந்த எழுத்தாளர் என்னவாக வாழ்ந்தார், நட்பில் அவர் காட்டிய நெருக்கம், இலக்கியத்தில் நேர்மை, சமரசமற்ற போக்கு, எளிமை என அனைத்துமே கலந்த நினைவுகள் உருவாக்கும் சமநிலையற்ற மனம், மிதமிஞ்சிய சொற்களால் அவரைப் போற்றத் துடிக்கும். இலக்கியவாதி கொண்டாடப்பட வேண்டியவன்தான். அதுவும் கடைசிக் காலம் வரை இலக்கியத்துடன் தன்னைப் பிணைத்துக்கொண்டிருந்த பிரபஞ்சன் போன்ற ஆளுமைகள், இளம் தலைமுறையினருக்கு என்றுமே நல்லுதாரணங்கள். ஆனால் ஓர் இலக்கிய வாசகனின் கவனம் இலக்கியவாதியின் மரணத்திற்குப் பின்பும் அவரது படைப்பில்தான் குவிந்திருக்கும். அதன் வழியாக மட்டுமே அவன் அவரது ஆளுமையைத் தனக்குள் சமநிலையுடன் கட்டமைப்பவனாக இருக்கிறான்.

பிரபஞ்சனின் புனைவுலகம் மிக விரிவானது. நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட சிறுகதைகள், ஏராளமான நாவல்கள், நாடகங்கள், கட்டுரைத் தொகுப்புகள் என எழுத்தாளராக அவரது உழைப்பு பிரமிக்கத்தக்கது. நான் அவரது 'மானுடம் வெல்லும்' நாவலை மட்டும் வாசித்திருக்கிறேன். ஜெயமோகன் தமிழில் சிறந்த பத்து நாவல்கள் வரிசையில் அதை இணைத்திருந்தபடியால் தேர்வு செய்ய எளிதாக இருந்தது. சிறுகதைகள் அவ்வாறு இல்லை. பிரபஞ்சனே நான்

சந்தித்து பிரமித்த முதல் தீவிர எழுத்தாளர் என்பதால் தேர்வுகளற்று அவரது சிறுகதைகளை வாசித்திருந்தேன்.

எழுத்தாளர் பிரபஞ்சனை நான் முதலும் கடைசியுமாகச் சந்தித்தது 2005இல். அப்போது அஸ்ட்ரோ தனியார் தொலைக்காட்சியும் மலேசியத் தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கமும் இணைந்து நாவல் போட்டி ஒன்றை ஏற்பாடு செய்து அதற்கான தமிழக நடுவர்களாகப் பிரபஞ்சனையும் திலீப்குமாரையும் அமர்த்தியிருந்தது. நாவல் பரிசளிப்பு விழாவுக்காக அவர்கள் இருவரும் வந்திருந்தனர். சிறப்பு வருகையாளர்களாக வைரமுத்துவும் சிவசங்கரியும் அழைக்கப்பட்டிருந்தனர். அதுவரை நான் பிரபஞ்சன் எனும் எழுத்தாளரைக் கேள்விப்பட்டதில்லை; வாசித்ததும் இல்லை. ஆனால் நான் ஒரு நாவல் எழுதியிருந்தேன். அதனால் அந்த நிகழ்ச்சியில் நான் கலந்துகொண்டேன்.

திலீப்குமாரின் மென்மையான பேச்சு அரங்கத்தினரை கொஞ்சம் அசௌகரியமாக்கியிருந்த சூழலில் அடுத்த பேச்சாளராகப் பிரபஞ்சன் வந்தார். கடகடவென சில சிறுகதைகளைச் சொல்ல ஆரம்பித்தார். செக்காவின் the death of a government clerk (தமிழில் தும்மல்) எனும் சிறுகதையை அவர் சொல்ல ஆரம்பித்தபோது அரங்கம் கலகலப்பானது. கதையின் நாயகன் Chervyakov வின் மரணம் எனக்குக் கடும் அதிர்ச்சியைக் கொடுத்தது. பிரபஞ்சன் எது இலக்கியம் எனச் சொல்ல ஆரம்பித்தார். அக்கதை பூடகமாக எதைச் சொல்ல வருகிறது என்றும் வாசகனுக்குள் எவ்வாறு தன்னை செலுத்திக்கொள்கிறது என்றும் விவரித்தார். பின்னர் குல்ஸார்

எழுதிய 'ராவி நதியில்' சிறுகதையைச் சொல்லி முடித்தபோது அரங்கில் நிசப்தம். நான் அக்கதைகளால் கடும் அதிர்ச்சிக்கு உள்ளானேன். அதுவரை நான் வாசித்திருந்த எந்தக் கதைகளும் போலில்லை அவை. ரஷ்ய இலக்கியம், செக்காவ் எனும் சொற்களை அப்போதுதான் முதன்முதலாகக் கேள்விப்பட்டேன். அந்த மன எழுச்சி அடங்குவதற்குள் வைரமுத்து உரை தொடர்ந்தது. பிரபஞ்சனைக் காட்டிலும் தான் பெரும் ஆளுமை என நிரூபிக்க மேடையில் தன் வழக்கமான நாடக பாணி உடல் மொழியில் தனது நடிப்பை அரங்கேற்றிக்கொண்டிருந்தார்.

என்னால் யார் படைப்பாளி என அக்கணமே முடிவு செய்ய முடிந்தது. இலக்கியம் மனதின் எப்பகுதியைத் தீண்டுகிறது என்றும் வார்த்தை ஜாலங்கள் எவ்வகையான சீண்டலை உண்டாக்குகிறது என்றும் தெளிவாகப் பகுத்துக்கொண்ட நிமிடங்கள் அவை. அந்தப் போட்டியில் எனக்கு இரண்டாவது பரிசு கிடைத்தது. பல ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு மலேசியாவில் நடந்த மிகப் பெரிய நாவல் போட்டி என்பதால் மூத்த படைப்பாளிகள் பலர் அதில் பங்கெடுத்திருந்தனர். 24 வயது இளைஞன் ஒருவன் இரண்டாவது பரிசை எடுத்துச் சென்றது பலருக்கும் அதிர்ச்சி. மறுநாள் நான் நம்பிக்கையுடன் பிரபஞ்சனைச் சந்தித்துப் பேச அந்த எளிய வெற்றி ஒரு காரணமாக இருந்தது.

பிரபஞ்சன் அந்த நாவலை வாசித்திருந்தார். எனக்கு அந்த நாவலை நூலாகப் பதிப்பிக்கும் ஆர்வம் இருந்தது. அதை நூலாகப் பிரசுரிக்க

வேண்டாம் என்றவர் நிறைய மேம்படுத்த வேண்டியுள்ளது என்றார். குறிப்பாக அந்த நாவலில் வரும் தாத்தாவின் கதாபாத்திரம் அளவுக்கு இளைஞனாக வருபவனின் கதாபாத்திர வார்ப்பு அமையவில்லை என்றார். "உங்கள் வயதுக்கு அவனைத்தானே இன்னும் நுட்பமாகச் சித்தரித்திருக்க வேண்டும். அதை செய்தால் நீங்கள் நூலாகப் பதிப்பிக்கலாம் என்றார்." நான் மிகவும் சோர்ந்து போனேன்.

"ஒரு நாவலை எப்படி நல்ல நாவல் மோசமான நாவல் எனச் சொல்ல முடிகிறது உங்களால். உங்களுக்கு உவக்காத நாவல் வேறு ஒருவருக்கு பிடிக்கலாம் இல்லையா?" என்றேன்.

பிரபஞ்சன் நிதானமாகச் சொன்னார், "இருக்கலாம். ஆனால் ஒரு வாசகன் அதற்கு முன் என்ன வாசித்திருக்கிறான் என்பது முக்கியம். தல்ஸ்தோய், தஸ்தயேவ்ஸ்கி போன்ற உலக பெரும் நாவலாசிரியர்களை கற்று ரசனையை உருவாக்கிக்கொண்ட ஒருவனுக்கும் ஜனரஞ்சகப் படைப்புகளை வாசித்துவிட்டு கருத்து சொல்பவனுக்கும் வித்தியாசம் உண்டு."

நான் அவர் சொன்ன பெயர்களை உச்சரித்துப் பார்த்தேன். நாக்கு சுளுக்கிக்கொள்வதுபோல இருந்ததால் நமக்கெதற்கு அவருடன் தகராறு என சமாதானம் ஆகிவிட்டேன்.

அன்று இரவு நண்பர் சிவஞானம் வீட்டில் திலீப்குமாரும் பிரபஞ்சனும் தங்கினர். இரவில் சண்முகசிவாவுடன் நான் அவர்

வீட்டிற்குச் சென்றிருந்தேன். பாசிப் பருப்பில் செய்த உருண்டையை அப்போது பிரபஞ்சன் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தார். மாவில் நனைத்து பொரித்த பாசிப் பருப்பு உருண்டை அது. அதை அப்படியே கடித்துச் சாப்பிட வேண்டும். அத்தனை காலம் மலேசியாவில் அப்படித்தான் அதைச் சாப்பிட்டும் வந்தனர். பிரபஞ்சன் அதை சாப்பிட புதிய முறையைக் கையாண்டு கொண்டிருந்தார். மிக அழகாக பாசிப் பயிரை சூழ்ந்திருந்த பொரித்த மாவை தோல் போல சுருள சுருளாக நீக்க ஆரம்பித்தார். அப்போது அவர் ஜெயகாந்தனைப் பற்றி பேசிக்கொண்டிருந்ததாக ஞாபகம். எல்லோரும் அவர் பேசுவதைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தபோது பென்சிலைத் திருஷுவதுபோல சுழன்று சுழன்று நேர்த்தியாக அவர் உரித்தெடுக்கும் மாவை நான் ரசித்துக்கொண்டிருந்தேன். பாதி உரித்தபின் உள்ளே இருக்கும் பாசிப் பயிரை ஒவ்வொன்றாக நுனிவிரலால் எடுத்துச் சாப்பிடத் தொடங்கினார். பாசிப்பயிர் உருண்டை அவர் கையில் மாதுளையானதாக உணர்ந்தேன். அவருக்கு பொரித்த உணவு ஒவ்வாது என நினைத்துக்கொண்டிருந்தபோது கடைசியாக எஞ்சியிருந்த பொரித்த மாவை நிதானமாகக் கடிக்கத் தொடங்கினார்.

பின்னாளில் நான் அவரது அப்பாவின் வேட்டி சிறுகதையை வாசித்தபோது எனக்கு இந்தச் சம்பவமே நினைவுக்கு வந்தது. சிவப்புப் பட்டு வேட்டியை அணியும் அப்பாவைப் பற்றிய சித்திரம் அக்கதையை பலமுறை வாசிக்கத் தூண்டியது. அப்பா குளிக்க எடுத்துக்கொள்ளும் ஒரு மணி நேரம், குளித்து முடித்தபின் உடலில் சொட்டும் ஈரத்தை சூரியனும் அப்பாவும் மெல்ல மெல்ல அகற்றும் பாங்கு, அதுவரை கட்டியிருந்த கோவணத்தை ஈரத்தூசி பறக்க

காயவைக்கும் நேர்த்தி, எல்லாம் முடிந்து நெருப்பைக் கட்டிக்கொண்டு வருவதுபோல சிவப்புப் பட்டுவேட்டியைக் கட்டிக்கொண்டு வெளிப்படும் அப்பாவை எழுத்துகள் வழியே பிரபஞ்சன் காண வைத்தார். மீசை முளைத்து அப்பா இல்லாத இன்னொரு காலத்தில் மகன் அந்த வேட்டியைக் கட்டிக்கொண்டு அமரும்போது மடிப்புகள் கிழிந்து வேட்டி இறக்கும். காலம் கடந்த வேட்டி என அம்மா சமாதானம் சொல்வார். பிரபஞ்சன் போலவே உருண்டையின் மாவை உரிக்க முயன்று முடியாமல் பாசிப்பயிர் உதிர்ந்து போகும்போதெல்லாம் சிவப்புப் பட்டு வேட்டி கிழிந்துபோனது, காலத்தின் சிக்கல் மட்டுமல்ல எனச் சொல்லிக்கொள்வேன்.

அப்பாவின் வேட்டி பிரபஞ்சனின் மிகவும் சிலாகிக்கப்படும் சிறுகதைதான். இன்னும்பிரபஞ்சன் 02 சொல்லப்போனால் பல ஆண்டுகளாக எழுதியவர் அதுபோன்ற மிக அறிய கதைகளையே கொடுத்துள்ளார். ஆனால் அக்கதையில் உள்ள உயிர்ப்பான தருணங்கள் அவரது பிற கதைகளிலும் வருவதைக் காணலாம். உதாரணமாக பிரும்மம் சிறுகதை. பிரபஞ்சன் அற்புதமான கதைசொல்லி. போட்டி நடுவராக வந்து மலேசியாவில் அவர் இருந்த ஒரு வாரத்தில் அவருடனான ஒரு சந்திப்பை எழுத்தாளர் சங்கம் ஏற்பாடு செய்திருந்தது. நானும் அதில் கலந்துகொண்டேன். பிரபஞ்சன் இரண்டு மணி நேரம் சில புனைவுகளை வாசித்துக்காட்டி விளக்கிக்கொண்டிருந்தார். ஆத்மாநாம் எனும் கவிஞர் பிரபஞ்சன் மூலமே எனக்கு அறிமுகம். 'தரிசனம்' எனும் கவிதையை அவர் வாசித்து முடித்து "அவ்வளவுதான்" என அந்த சந்திப்பை

முடித்தபோது நாற்காலியில் இருந்து எழ தாமதமானது. கவிதையை அவர் சொன்ன விதம் அதன் கவித்துவமான இடைவெளியில் சஞ்சரிக்க வைத்தது. அந்த அரங்கில்தான் அவர் தனது பிரம்மம் சிறுகதையை வாசித்தார். அன்றுதான் நான் பிரபஞ்சனின் சிறுகதையை முதன் முதலாய் கேட்டேன்.

அக்கதையில் வரும் அப்பாவிடமும் ஒரு பட்டு வேஷ்டியும் பட்டுத் துண்டும் இருக்கும். 'மஞ்சளும் இல்லாமல் பழுப்பும் இல்லாமல் இடைப்பட்டு விளங்கும் கரை, பச்சை வண்ணத்தில் கை அகலம் இருக்கும். வெயில் பட்டால் எரிவதுபோல் மினுங்கும்.' என பிரபஞ்சன் அதை வர்ணித்திருப்பார். அப்பாவின் வேட்டி கதையில் வரும் சிவப்புப் பட்டு வேட்டியைப் போலவே இந்த வேட்டியும் அலமாரியை விட்டு அப்பா எடுக்கும்போதெல்லாம் கற்பூர வாசனையைப் பரவ விடுகிறது. விசேஷ தினங்களில் கட்டும் அந்த வேட்டியைக் கட்டிக்கொண்டே அப்பா குடிபுகுந்த புதிய வீட்டில் வெறுமே இருந்த நிலத்தில் முருங்கை மரத்தை நடுவதாக வரும் காட்சிகள் எல்லாம் அபாரமானவை.

அப்பாவின் வேட்டி சிறுகதையில் வரும் நிதானமான தந்தைபோலவே சைக்கிள் சிறுகதையில் வரும் மாமா. சனிக்கிழமை தோறும் எண்ணெய் தேய்த்துக் குளிப்பது, சைக்கிள் சங்கிலியின் பல்லுக்கு எண்ணெய் விடுவது, கதம்ப சோப்பு போட்டுக் குளிப்பது, வெயில் பட்டால் எரிகிற மாதிரி மினுக்கும் சட்டை என அவர் உருவாக்கும் ஆண்கள் தங்கள் தோற்றத்தில் அதீத கவனம் செலுத்துபவர்கள். பிரபஞ்சனும் தன் தோற்றத்தின்மேல் அக்கறை

கொண்டவர்தான். ஆனால் இக்கதையின் சாரம் முற்றிலும் வேறானது. மல்லாக்கொட்டை ஏற்றுமதி வியாபாரம் செய்யும் மாமா ஆங்கிலேயர்களுடன் சினேகமாக இருக்கிறார். அப்போது நடந்துகொண்டிருந்த சுதந்திரப் போராட்டத்தையும் காந்தியையும் கிண்டல் செய்பவராகவும் இருக்கிறார். வெளிநாட்டு சைக்கிள், உடைகள், சோப்பு என அவற்றின் பெருமைகளைப் பேசுகிறார். ஒருமுறை திரௌபதி அம்மன் உற்சவத்தை அவர் பொறுப்பேற்று நடத்தும்போது அதில் இடம்பெறும் 'கர்ணமோட்சம்' கூத்தைப் பார்க்க சிறப்பு விருந்தினராக ஆங்கிலேய உயர் அதிகாரி அழைக்கப்படுகிறார். கூத்தைப் பார்க்கும் ஆர்வத்தில் அவர் மனைவியும் உடன்வர, இருக்கின்ற இரண்டு நாற்காலிகள் அவர்களுக்கு வழங்கப்படுகிறது. மேலும் ஒரு நாற்காலியைத் தேடிப்பிடித்து எடுத்து வந்து மாமா துரை மனைவியின் பக்கம் அதை இருத்தி அமரும்போதுதான் ஆங்கிலேயர்களுக்கு நிகராக அவர் அமர்வது துரை மனைவிக்குப் பிடிக்கவில்லை எனத் தெரிகிறது. மாமா மனம் உடைந்து போகிறார். அடுத்த சனிக்கிழமை அந்த வெளிநாட்டு சைக்கிளை கதைசொல்லியான சிறுவனுக்குக் கொடுத்து விடுகிறார்

குளிப்பதில் பிரபஞ்சனுக்கு அலாதி பிரியம் என்றே நினைக்கிறேன். அப்பாவின் வேட்டி சிறுகதையில் 'குளிப்பதென்பது அழுக்குபோக்கவா? அழுக்குப்போக குளிப்பது யார்?' எனக் கேட்டிருப்பார். இதே வரிகளை அவரது கருணையினால்தான் சிறுகதையிலும் இருக்கும். கேசவன் என்ற இளைஞன் குளத்தில் குளித்துக் கொண்டிருக்கிறான். அவன் ஒரு கொலைக் குற்றவாளி.

இன்னும் சற்று நேரத்தில் கைது செய்யப்பட்டு போலிஸால் கொடுமைக்கு உள்ளாகப்போகிறவன். ஆனால் அவன் குளத்தில் குளிக்கத் தொடங்கியபின் ஆனந்தமாக அதில் திளைக்கிறான். 'குளத்தைவிட்டு வெளிவர யாருக்கு தோன்றும்? குளிப்பது அழுக்குப்போக்கவா? அழுக்குப்போக்க குளிக்க முடியுமா என்ன?' என மீண்டும் அதே கேள்வி. நீர் உடலை குளிராக்கும் புத்துணர்ச்சியை அங்குலம் அங்குலமாக அவரால் விவரிக்க முடிந்துள்ளது.

கருணையினால்தான் சிறுகதையில் சுமதி என்ற தன் சினேகிதியை வல்லுறவு செய்த தண்டபாணியைக் கொல்கிறான் கேசவன். அவன் செய்யாத இரு கொலைப் பழிகள் அவன் பேரில் உள்ளது. கேசவனைக் கைது செய்த போலிஸ்காரரான தேவாவின் உள்ளத்தில் அவனிடம் பேசப் பேச கருணை பிறக்கிறது. மறுநாள் விசாரிக்கப்போகும் அதிகாரி அவனைச் சித்திரவதை செய்வார் என நினைக்கும்போது மனம் கலங்குகிறது. குற்றத்தை ஒப்புக்கொள்ளத் தயாராக இருக்கும் அவனைத் தப்பிக்க வைப்பதும் சாத்தியமில்லை. அதிகாலையில் சுமதிக்குப் பிடித்த தங்க அரளி மரத்து பூக்களை அவன் பொறுக்கிக்கொண்டிருக்கும்போதே தேவாவினால் சுடப்பட்டு இறக்கிறான்.

சிறுகதையில் சொற்சிக்கனத்தின் அழகை பிரபஞ்சனிடம் பழகவேண்டும். இக்கதையில் கேசவனுக்கும் சுமதிக்குமான சினேகம் மிகக்குறைவாகவே சொல்லப்பட்டிருக்கும். ஆனால் அவளுக்குப் பிடித்த தங்க அரளி மரத்துப்பூக்களின் மேல் கேசவன் காட்டும் விருப்பமும் அப்பூக்களுக்கு மத்தியில் அவன் புன்னகை மாறாமல்

செத்துக் கிடப்பதும் சுமதியைக் கதை முழுவதும் மணம் வீச வைக்கும் வரிகள். பெரும்பாலும் பிரபஞ்சன் கதைகளில் வரும் கதாபாத்திரங்கள் கருணையை ஏந்தித் திரிபவர்களாகவே உள்ளனர். கொலை செய்த கேசவன் கூட கொலைக்குப் பிறகு ஒரு உயிரைக் கொல்ல தனக்கு என்ன உரிமை என்றே அழுகிறான். அவர் காட்டும் மனிதர்களால் எளிதாக யாரையும் மன்னிக்க முடிகிறது. ஒரு நிமிடம் மட்டுமே மனிதத்தில் இருந்து விலகி மீழ்பவர்களாக அவர்கள் வருகிறார்கள்.

ஒரு மனுஷி சிறுகதை ஒரு உதாரணம். பத்திரிகைகளுக்கு சினிமா நடிகைகளின் படங்களைக் கொடுக்கும் சேகருக்கு தேவையானபோது பணம் கிடைக்காததால் லாவண்யாவைத் தேடிப்போகிறான். அவளது உண்மையான பெயர் விஜயா. காதலனுடன் கோடம்பக்கம் ஓடிவந்தபோது அவன்தான் அவளைப் புகைப்படம் எடுத்து சினிமா இதழ்களுக்கு அனுப்புகிறான். இப்போது அவள் பாலியல் தொழிலாளி. அவளிடம் பணம் கிடைக்குமா எனத் தேடிச்செல்கிறான். எப்போதுமே நன்கு உபசரிப்பவள்தான் அவள். ஆனால் இம்முறை வருமானம் இல்லை. அவளும் பட்டினியாகத்தான் இருக்கிறாள். சேகர் ஒரு புதிய பத்திரிகைக்கு தேவையென அவளைப் பலவிதமாகப் படம் எடுக்கிறான். பின்னர் படத்தை பிரிண்ட் போட அவளிடமே பணம் கேட்கிறான். பணம் இல்லை என்றவள் அவனை உற்றுப் பார்த்து கடன் வாங்கி கொடுக்கிறாள். பணத்தை பெற்றுக்கொண்டு செல்பவனிடம் "படுத்துட்டுப் போறியா?" என்றும் கேட்கிறாள். பின்னர்

கடன்கொடுத்த வரலட்சுமி அக்காவிடம் அவன் கொண்டு வந்திருந்த கேமராவில் பிலிம் இல்லாதது தனக்குத் தெரியும் என்கிறாள். 'சோத்துக்காக நல்ல மனுஷன் பொய் சொல்றார். பாவம் அதான்' என்கிறாள். இக்கதையில் அவள் சேகருக்கு ஐம்பது ரூபாய் கொடுக்க அதில் இருபது ரூபாயை அவளிடம் கொடுத்துவிட்டு முப்பதை மட்டும் எடுத்துச் செல்பவனாகவே சேகர் இருக்கிறான். ஒருவகையில் அது பிரபஞ்சனின் குணம் என்றே ஊகித்துக்கொள்கிறேன்.

பிரபஞ்சன் 03மலேசியாவில் சண்முகசிவா பிரபஞ்சனின் நெருக்கமான நண்பர். பெரும்பாலான இலக்கிய உரையாடல்களில் சண்முகசிவா பிரபஞ்சனின் யதார்த்தத்தில் உருவாகும் மேன்மையைப் பற்றி சொல்லாமல் இருந்ததில்லை. ஒரு விசித்திரமான சம்பவத்தை ஒருமுறை சொன்னார். சென்னையில் வெய்யில் பொசுக்கும் அவர் வீட்டுக்கு குளிர் சாதனம் பொறுத்திக்கொள்ள சண்முகசிவா பணம் கொடுத்தபோது மகிழ்ச்சியுடன் அதை பெற்றுக்கொண்டவர் மருத்துவமனையில் உடல் சுகம் இல்லாமல் இருந்தபோது பணம் வாங்க மறுத்துவிட்டாராம். "வேண்டாம் சிவா வேறு ஒருத்தர் பணம் கொடுத்துருக்காங்க. எங்கிட்ட இருக்கு" எனக்கூறித் தடுத்துவிட்டார் என்றார். ஒரு மனுஷியில் வரும் சேகர்தான் பிரபஞ்சன். தனது தேவைக்கு மேல் இருக்கும் பணத்தை அவர் வைத்துக்கொள்வதில்லை. அவ்வாறு அதிகமாக இருக்கும் பணத்தை உடனே செலவு செய்து தீர்த்துக்கட்டவே விரும்புவராக இருந்துள்ளார். சேமிப்பது, அதைப் பெருக்குவது அவரது இயல்பே இல்லை என்றே தோன்றுகிறது. அவர் அணியும் தளர்வான உடைகள்

அவர் மனதை அறிவதற்கான படிமம். அதிக பணம் மனிதனை இறுக்கமாக்குகிறது. பிரபஞ்சன் கிடைக்கும் பணத்தை உடனடியாகச் செலவு செய்து தன் மனதை தளர்வு செய்துக்கொண்டே இருந்துள்ளார்.

ஒரு நெகடிவ் அப்ரோச் சிறுகதையும் கேமரா சம்பந்தப்பட்டதுதான். வில்லியனூருக்கு பிரபஞ்சனை (கதையில் அவர் பெயர் அதுதான்) அழைக்கிறார் புகைப்படம் பிடிக்கும் தொழில் செய்யும் அவர் நண்பர். நண்பர் எழவு வீட்டில் புகைப்படம் எடுக்க அழைக்கப்பட்டிருக்கிறார். எனவே அப்படியே வில்லியனூர் கோயிலுக்குப் போகலாம் என்பது பிரபஞ்சன் திட்டம். புகைப்படம் பிடித்தபின் டெவலப் செய்து பார்த்தபோது படம் விழவில்லை எனத் தெரியவருகிறது. நண்பர் பதற்றமாகிறார். வேறு ஒருவரின் மரணப் படத்தில் கொஞ்சம் மாற்றம் செய்து எவ்வாறு நண்பர் சமாளிக்கிறார் என்பதுதான் கதை. இறந்தவர் மகனால் அது தன் தந்தை என நம்ப முடியாதபோது புகைப்பட நண்பர் பேசியே அவர் மனதை மாற்றுகிறார். 'உயிர் போச்சுன்னு சொல்றோமே அப்படினா என்ன? முகம் மாறிடிச்சுன்னு அர்த்தம். ' எனச் சொல்லி அவனை நம்ப வைக்கிறார். பின்னர் நிதானமாகப் பிரபஞ்சனிடம் 'யார் படமாக இருந்தால் என்ன? கண்ணை மூடினால் தெரியப்போவது அவனுடைய அப்பாதானே. கோயில் விக்கிரகம் எல்லாம் பாமரர்களுக்குத்தானே; படித்தவர்களுக்கு இல்ல' எனச்சொல்வதாய் கதை முடியும்.

ஒரு நெகடிவ் அப்ரோச் சிறுகதையில் வரும் புகைப்படக்காரன் போல் சூழல்களால் பொய் சொல்பவர்களும் ஒரு மனுஷி கதையில் வரும் விஜயாவைப்போல அனைத்துக் குற்றங்களையும் மன்னிப்பவர்களும் அவரது பல சிறுகதைகளில் பல்வேறு கதாபாத்திரங்களாக வந்து வந்து போகின்றனர். அவர்களால் சமூகத்துக்குப் பெரிதாக தீங்கு ஒன்றும் இல்லை. அந்த நொடியில் அவர்கள் மாண்பை இழப்பது போலவே அந்த நொடியில் மனிதத்தையும் தக்க வைத்துக்கொள்கிறார்கள். அப்பாவு கணக்கில் 35 ரூபாய் எனும் சிறுகதையில் வரும் கதைசொல்லியும் அப்புவும் அப்படியானவர்கள்தான்.

பேருந்தில் பயணம் செய்யும் கதைசொல்லி அருகில் இருக்கும் ஐம்பது வயது மதிக்கத்தக்க பெரியவர் அப்பாவுவிடம் பேச்சுக் கொடுக்கிறான். பேருந்து நடத்துனரிடம் டிக்கெட் எடுக்கும்போது தன்னிடமிருந்த நூறு ரூபாய் நோட்டை நீட்டுகிறார் பெரியவர். சில்லரை இல்லை என நடத்துனர் சொல்லவும் கதைசொல்லி அவருக்காகக் கட்டணம் செலுத்துகிறான். மிஞ்சிய பயணத்தில் அப்பாவு தன்னைச் சூழ்ந்துள்ள வறுமையைச் சொல்கிறார்.

குடும்பத்தைப் பீடித்துள்ள தரித்திரியத்தைச் சொல்கிறார். அந்த நூறு ரூபாயும் தன் மனைவியின் தம்பியான ஆறுமுகத்திடம் கடன் வாங்கி வந்ததும் என்றும் ஒரு பத்து நாளைக்கு அதை வைத்து கஞ்சி குடிக்கலாம் என்றும் சொல்கிறார். இருவரும் இறங்கி ஒரு உணவகத்தில் உண்கின்றனர். அப்போதும் பெரியவர் ரூபாயை நீட்ட சில்லரை இல்லை என்றே பதில் வருகிறது. கதைசொல்லி தயங்காமல் இருவருக்கும் பணம் செலுத்துகிறான். ஒரு சிகரெட்டும் வாங்கிக் கொடுக்கிறான். பின்னர் பழம் வாங்கிக்கொண்டு அதில் கிடைக்கும்

மீதத்தில் தனக்குச் செலவு செய்த பணத்தைக் கொடுப்பதாக அழைத்துச்சென்று நூறு ரூபாயை நீட்டுகிறார் அப்பாவு. இரவாகிவிட்டதால் கல்லாவின் பணம் அடுத்த நாள் முதலுக்குச் சென்றுவிட்டதாக பதில் வரவே அதற்கும் கதைசொல்லி பணம் செலுத்துகிறான். நெகிழ்ந்த பெரியவர் அவனை மறுநாள் வீட்டுக்கு வரச்சொல்லி முகவரியையும் சொல்கிறார். இரண்டு நாட்கள் கழித்து அப்பக்கம் செல்லும் கதைசொல்லி அப்பாவு வீட்டுக்கும் செல்கிறான். அப்பாவு சாரயக் கடையிலேயே விழுந்து கிடப்பவர் என்பது அவர் மனைவி சொல்லவும் தெரிகிறது. தனது தம்பி கொடுத்த ஐம்பது ரூபாயில் 25 ரூபாயைக் குடும்பத்துக்குக் கொடுத்துவிட்டு மீதம் 25 தீரும் வரை குடிப்பார் என்கிறார் அப்பாவியாக. கதைசொல்லி அக்குடும்பத்தை பீடித்துள்ள பசிப்பிணியைப் பார்க்கிறான். ஆறுமுகம் கொடுத்ததாகச் சொல்லி மேலும் ஒரு 10 ரூபாயை கொடுத்துவிட்டு போகிறான் .

பிரபஞ்சன் சிறுகதை உலகில் இயலாமையில் பொய் சொல்பவர்கள் மன்னிக்கப்படக்கூடியவர்கள். அவர்கள் மேலும் உதவிகள் பெறத் தகுதியும் கொண்டவர்களாகவே வருகின்றனர். தட்சணை எனும் கதையில் வரும் ஆசிரியரும் அவ்வாறானவர்தான். தன் மாணவனுக்கு அவனது அப்பா வாங்கிக்கொடுத்த பிரான்ஸ் தேசத்துப் பேனாவை ஆசிரியர் கொஞ்சம் நேரம் இரவல் வாங்கி பின்னர் தனது சட்டைப்பையில் வைத்துக்கொள்கிறார். மாணவனுக்கு எப்படி ஆசிரியரிடம் கேட்பது எனத் தயக்கம். அப்பா கண்டுபிடிப்பதற்குள் ஆசிரியர் இருக்கும் இடமெல்லாம் பிரசன்னமாகிச் சிரிக்கிறான். ஒரு சமயம் ஆசிரியர் அந்தப் பேனாவை தன் மகள் தனக்கான பரிசு என

எடுத்துக்கொண்டாள் எனச் சொல்லவும் உடைந்து போகிறான். அப்பாவிடம் தவற்றை சொல்லி அழுகிறான். அப்பா “வாத்தியார் தெய்வம் மாதிரிப்பா. அவங்களுக்குக் கொடுப்பது கடமை” எனச் சொல்லி அவனைத் தேற்றுகிறார். இவ்வாறு எதன் பொருட்டும் யாரையும் மன்னித்துவிடலாம்; தவறுகளின்மேல் கொஞ்சம் கருணையை ஏற்றி அணுகலாம் என்பவையே அவரது சிறுகதைகளின் மையம். அதில் உச்சமான புனைவு மனசு.

மனசு சிறுகதையில் ஒரு புதுமணத் தம்பதிகள் புதுவீட்டுக்கு வருகின்றனர். பக்கத்து வீட்டில் உள்ள அஞ்சலை அக்காவுடன் புதுமணப்பெண் ரேணு நட்பாகிறாள். எல்லா விசயங்களிலும் உடன் இருக்கிறாள். அஞ்சலை சமையல் ரேணுவின் கணவனைப் பெரிதும் கவர்கிறது. ரேணு வெகுளியாக இருக்கிறாள். அஞ்சலை அவள் கணவனுக்கு தன் சமையல் ருசித்ததைப் பற்றிக் கேட்பதெல்லாம் அவளுக்குச் சிக்கலே இல்லை. ஒரு கிழவனுக்கு இரண்டாம் தாரமாக மணமுடிக்கப்பட்ட அஞ்சலையின் உடலின் வனப்பு ரேணுவைக் கவர்வதாகவே உள்ளது. அதை அவள் பாராட்டுகிறாள். ஆடி மாதத்துக்கு குடும்பத்தினரால் அழைத்துச் செல்லப்பட்ட ரேணு நாற்பத்து ஐந்து நாட்களுக்குப் பின் திரும்புகிறாள். கணவனிடம் சில மாறுதல்களைப் பார்க்கிறாள். சலனம் இன்றி இருக்கிறான். கிளர்ச்சியின்றி அவளை அணுகுகிறான். மறுநாள் கணவனிடம் வீடு மாறலாம் என்கிறாள். குற்றம் உள்ள உள்ளம் என்பதால் தலைகுனிந்தபடியே பதில் வருகிறது. அஞ்சலையிடம் ஓரிரு சொற்கள் எரிந்து விழவும் அவளுக்கும் புரிந்துபோய் வீட்டுக்குச்

சென்று விடுகிறாள். சிறுகதையின் இறுதியில் பிரபஞ்சன் சொல்லியிருப்பார், 'ஆத்திரமாக இருந்தது. ஒரு நிமிஷம்தான். பின்னர் பாவமாக இருந்தது.'

பிரபஞ்சன் மலேசியாவிற்கு வந்தது எழுத்தாளர் சங்கம் மற்றும் ஆஸ்ட்ரோ ஏற்பாட்டில். எழுத்தாளர் சங்கம் மூலம் மலேசியா வரும் தமிழ் எழுத்தாளர்களுக்கு உபசரிப்பில் குறைவிருக்காது. நிகழ்ச்சி முடிவடைந்தபின் சங்கத்துக்கு நெருக்கமான அரசியல்வாதிகள், வணிகர்களுடன் விருந்துபசரிப்புகள் நடக்கும். அதில் அவரவர் தத்தம் சிறப்புகளைச் சொல்லிக்கொள்வார்கள். தமிழக விருந்தினர்கள் அதைக்கேட்டு மகிழலாம். எழுத்தாளர்களுக்கும் அவ்வப்போது பேச வாய்ப்பு கிடைக்கும். அப்போது மறக்காமல் சங்கத்தைப் புகழலாம். திறமை இருந்தால் ஏதாவது வணிகத்தொடர்பை உருவாக்கிக்கொள்ளலாம். இந்த உபசரிப்பு அவர்கள் இருக்கும் நாள்வரை தொடரும். பிரபஞ்சன் அந்த உபசரிப்புகள் எதிலும் கலந்துகொள்ளவில்லை. அது ஏற்பாட்டுக் குழுவினரை அவமதிப்பதுபோல இருக்கலாம் என திலீப்குமார் வருந்தினார். ஆனால் பிரபஞ்சன், "சண்முகசிவாவும் சிவஞானமும் நம்முடன் இருக்கும்போது வேறு எந்த வாசகரை நாம் மலேசியாவில் பார்க்கப் போகிறோம்" எனத் தொலைக்காட்சி மற்றும் சங்கத்தின் அழைப்புகளை மறுத்துவிட்டார். இலக்கிய வாசகர்களுடன் இருப்பதில்தான் அவருக்கு உற்சாகம் இருந்தது.

இன்று பிரபஞ்சன் சிறுகதைகளை வாசிக்கும்போது அவற்றில் சில பத்தி எழுத்துகள் போல தோன்றுகின்றன. பெரும்பாலான சிறுகதைகள் எளிய திருப்பங்களைக் கொண்ட சுவாரசியமான கதைகள் எனக் கூறவே தோன்றுகிறது. மானுடத்தின் எண்ணற்ற கதவுகளில் மிகச் சிலவற்றை மட்டுமே அவர் திறந்து பார்த்துள்ளாரோ என்ற ஐயமும் எழுகிறது. அவற்றை மீண்டும் மீண்டும் திறந்து பார்க்க அவர் ஆவல் கொண்டிருக்கலாம். ஆனால் இலக்கியத்திற்குள் நுழையும் புதிய வாசகனுக்கு நிச்சயம் அவரது சிறுகதைகள் புதிய திறப்புகளைக் கொடுக்கும். அவரது சிறிய எளிய வாக்கியங்களில் உள்ள சொந்தேர்வும் அதைக்கொண்டு அவர் விசாலமாக உருவாக்கும் காட்சிகளும் புதிய எழுத்தாளர்கள் கற்க வேண்டிய ஒன்று. யதார்த்தத்தை அழுத்திச்சொல்லி அதை அங்கதமாக்கும் வித்தை சோர்வடையாத வாசிப்புக்கு யாரையும் ஈர்க்கும். பிரச்சாரமற்ற முற்போக்கின் குரலை இளம் வாசகர்கள் பிரபஞ்சனிடம் இருந்து கற்கலாம். செறிவான, மரபான ஒரு சிறுகதை வடிவத்துக்கான ஆசிரியராக அவர் என்றும் தமிழ் இலக்கியச் சூழலில் இருப்பார்.

2017இல் சங்க இலக்கியம் குறித்த கலந்துரையாடலுக்காக மலேசியாவுக்கு அவரை அழைக்க அணுகியபோது என்னை நினைவில் வைத்திருந்தார். அம்ருதாவில் எனது 'உலகின் நாக்கு' தொடரை வாசித்ததாகக் கூறினார். ஜூன் மாதத்திற்குள் உடல் நலம் முற்றிலும் குணமாகிவிடும், வந்துவிடலாம் என்றார். அவர் ஊகங்கள் தவறிக்கொண்டிருந்தன. ஒருவேளை அவர் வந்திருந்தால் 'நீங்கள் சொன்னதுபோல பல சிறுகதைகளை வாசித்தப்பின் உங்கள்

சிறுகதைகள் சாதாரணமானவையாகத் தோன்றுகின்றன. ஆனாலும்
நீங்கள் அசாதாரணமான ஆளுமை' எனச் சொல்லியிருப்பேன்.

காணொளிகள்

01] பிரபஞ்சன் உரை | சென்னைப் பேரழிவு : நாம்
கற்றதும் கடந்ததும்

<https://www.youtube.com/watch?v=OGqtqQ0dwRg> [26:05]

02] மானுட மனங்களை வென்ற பிரபஞ்சன் | எழுத்தாளர்
பிரபஞ்சன்

https://www.youtube.com/watch?v=qyjTZCXB_wM [12:25]

03] எழுத்தாளர் பிரபஞ்சனின் கதை

https://www.youtube.com/watch?v=08Xmw_zBX8g [23:36]

04] பிரம்மம் பிரபஞ்சன் சிறுகதை | நந்தகுமார்

https://www.youtube.com/watch?v=Ro_8uOD-Q3k [16:23]

05] Prapanchan speech | The Hindu Lit for Life Tamil

<https://www.youtube.com/watch?v=XLSg-OzgT2g> [24:09]

06] மரி என்கிற ஆட்டுக்குட்டி | பிரபஞ்சன் சிறுகதை

https://www.youtube.com/watch?v=JdBg_jy_zYo [15:59]

07] Prapanchan 55 | எழுத்துலகில் பிரபஞ்சன் 55 |

பிரபஞ்சனைக் கொண்டாடுவோம் - பாரதி கிருஷ்ணகுமார்

<https://www.youtube.com/watch?v=BFeCRUvRxcs> [40:08]

எழுத்துலகில் பிரபஞ்சன் 55

ஒரு நாள் கருத்தரங்கம்

பிரபஞ்சனைக் கொண்டாடுவோம் என்ற தலைப்பில்

எழுத்தாளர் பாரதி கிருஷ்ணகுமார் உரை

விழா ஒருங்கிணைப்பு :

எழுத்தாளர் எஸ்.ராமகிருஷ்ணன்

எழுத்தாளர் பவா செல்லத்துரை

பதிப்பாளர் மு.வேடியப்பன்

(😊)(😊) பிரபஞ்சன் (😊)(😊)